

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 18 listopada 2022 r.
(OR. en)

14973/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0379 (COD)

TELECOM 474
DIGIT 214
CYBER 375
CODEC 1778
IA 193

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	18 listopada 2022 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 720 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy)

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 720 final.

Załącznik: COM(2022) 720 final

Bruksela, dnia 18.11.2022 r.
COM(2022) 720 final

2022/0379 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy)

{SEC(2022) 720 final} - {SWD(2022) 720 final} - {SWD(2022) 721 final} -
{SWD(2022) 722 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejsze uzasadnienie towarzyszy wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia ustanawiającego środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii („akt w sprawie Interoperacyjnej Europy”).

Cyfrowa transformacja administracji publicznej należy do najważniejszych priorytetów tego dziesięciolecia, dlatego państwa członkowskie intensywnie inwestują w cyfryzację swojej administracji publicznej. Chociaż rośnie liczba cyfrowych usług świadczonych przez sektor publiczny UE, poziom ich interoperacyjności jest jednak nadal niewystarczający.

Dzięki interoperacyjności organizacje mogą współdziałać na rzecz osiągnięcia wzajemnie korzystnych celów. Polega ona na wymianie informacji i wiedzy pomiędzy organizacjami w ramach wspieranych przez nie procesów biznesowych, poprzez wymianę danych między ich sieciami i systemami informatycznymi. Interoperacyjność zapewnia sprawną wymianę danych.

W czasach gdy procesy są zautomatyzowane, a technologie cyfrowe stają się częścią administracji publicznej, kluczowe jest, aby organy administracji publicznej zachowały zdolność do komunikowania się ze sobą. Interoperacyjność stanowi istotny element, który pozwoli osiągnąć ten cel. Nie można tego zapewnić wyłącznie za pomocą środków technicznych. Potrzebne są umowy i procesy wypracowane między różnymi organizacjami, dostosowane opisy danych, przepisy umożliwiające wymianę danych oraz zorganizowana i długoterminowa współpraca. Wysoki poziom interoperacyjności usług cyfrowych oferowanych w sektorze publicznym jest niezbędny dla funkcjonowania jednolitego rynku cyfrowego.

Doświadczenia związane z pandemią COVID-19 pokazały, że rozwiązania interoperacyjne pomagają zapewnić obywatelom Unii możliwość korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się ustanowionego w Traktatach. Interoperacyjność sektora publicznego ma również istotny wpływ na ustanowione w Traktatach prawo do swobodnego przepływu towarów i usług, ponieważ uciążliwe procedury administracyjne mogą stwarzać istotne przeszkody, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw („MŚP”).

Interoperacyjność jest również kluczowym czynnikiem przyczyniającym się do ograniczenia rosnącego ryzyka w cyberprzestrzeni, na które narażone są Unia i państwa członkowskie. Obecnie administracje publiczne są regularnym celem cyberataków.

Interoperacyjność nie jest więc tylko kwestią techniczną, lecz wymaga podjęcia działań w kilku dziedzinach. Obejmują one:

- zapewnienie, by ramy prawne, na podstawie których działają różne organizacje, nie utrudniały sprawnego świadczenia usług publicznych między państwami członkowskimi i w ich obrębie (interoperacyjność prawna);
- skuteczną koordynację pomiędzy różnymi organami sektora publicznego na wszystkich szczeblach administracji w zakresie świadczenia usług publicznych (interoperacyjność organizacyjna) oraz
- zapewnienie, aby format i znaczenie wymienianych danych i informacji były zachowane i zrozumiałe we wszelkich wymianach między stronami (interoperacyjność semantyczna).

Optymalna interoperacyjność sektora publicznego zakłada wysoki poziom interoperacyjności, który umożliwi bardziej skuteczną i bezpieczną wymianę danych w celu sprawnego świadczenia usług publicznych. Niski poziom interoperacyjności prowadzi do niepotrzebnego obciążenia administracyjnego obywateli i przedsiębiorstw oraz zwiększenia kosztów ponoszonych przez organy administracji publicznej. Zwiększenie interoperacyjności sektora publicznego stwarza szerokie możliwości w zakresie innowacji, lepszego planowania z wyprzedzeniem (np. w sytuacjach kryzysowych) oraz wzmocnienia suwerenności technologicznej UE. Idealny poziom interoperacyjności powinien zapewniać przejrzyste i stabilne środowisko dla rozwoju różnorodnych rozwiązań interoperacyjnych.

Uregulowanie kwestii interoperacyjności transgranicznej jest podstawowym **warunkiem wstępnym dalszego rozwoju i uzupełnienia wszystkich istniejących aspektów jednolitego rynku cyfrowego**.

Cele szczegółowe przedmiotowej inicjatywy obejmują:

1. zapewnienie spójnego, ukierunkowanego na człowieka podejścia UE do interoperacyjności – od przygotowania polityki po jej wdrożenie;
2. ustanowienie struktury zarządzania interoperacyjnością mającej na celu umożliwienie współpracy organów administracji publicznej na wszystkich szczeblach i we wszystkich sektorach, a także zainteresowanych podmiotów prywatnych, obejmującej jasno określone uprawnienia do uzgadniania wspólnych rozwiązań interoperacyjnych (np. ram, otwartych specyfikacji, standardów otwartych, aplikacji lub wytycznych);
3. współtworzenie ekosystemu rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby sektora publicznego UE, tak aby organy administracji publicznej na wszystkich szczeblach w UE i inne zainteresowane strony mogły wносить wkład w takie rozwiązania i ponownie je wykorzystywać, a także wspólnie wprowadzać innowacje i tworzyć wartość publiczną.

Same państwa członkowskie zwróciły się o przyjęcie spójnego, opartego na synergii oraz ukierunkowanego na potrzeby i współpracę podejścia do kwestii wdrażania polityki w związku z rozwijającym się otoczeniem regulacyjnym w tej dziedzinie. Przykłady obejmują jednolity portal cyfrowy (ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724¹, przewidujący instalację systemu technicznego opartego na zasadzie jednorazowości, za pośrednictwem którego państwa członkowskie będą w przyszłości wymieniać ważne dowody) oraz zmieniające się ramy prawne dotyczące tożsamości cyfrowej², w których ustanowiono ramy do celów zapewnienia interoperacyjności krajowych systemów identyfikacji elektronicznej lub przyszłych przestrzeni danych³. System techniczny oparty na zasadzie jednorazowości jest pierwszą międzysektorową przestrzenią danych

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

² Zob. wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 910/2014 w odniesieniu do ustanowienia europejskich ram tożsamości cyfrowej (COM(2021) 281 final).

³ Przepisy horyzontalne dotyczące przestrzeni danych zaproponowano we wniosku dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania (akt w sprawie danych) (COM(2022) 68 final) oraz we wniosku dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego zarządzania danymi (akt w sprawie zarządzania danymi) (COM(2020) 767 final).

między usługami publicznymi stworzoną na podstawie pełnego zestawu szczegółowych zasad interoperacyjności.

Ponieważ interoperacyjność w sektorze publicznym UE polega na współpracy różnych podmiotów w celu osiągnięcia jednolitego celu, wspólne podejście do interoperacyjności można wdrożyć jedynie w dynamicznych, lecz jednolitych ramach, z pełnym poszanowaniem zasady pomocniczości oraz poprzez skonsolidowane zarządzanie wielopoziomowe.

Z doświadczeń państw członkowskich wynika, że jeżeli zapewniona jest podstawa prawna ram interoperacyjności, ramy te ewoluują w kierunku spójnego punktu odniesienia, zgodnie z którym kwestię interoperacyjności traktuje się jako priorytetową w rozważaniach politycznych. Na przykład wniosek dotyczący europejskich ram interoperacyjności na rzecz inteligentnych miast i społeczności (EIF4SCC⁴) ma na celu zapewnienie wytycznych dotyczących lokalnego i regionalnego podejścia do interoperacyjności, uzupełniających ogólne podejście europejskich ram interoperacyjności.

Wniosek obejmuje przejrzysty model zarządzania wspierany przez państwa członkowskie i instytucje Unii, a jednocześnie zapewnia zainteresowanym stronom możliwość wyrażania poglądów i obaw w ramach sprawnych procesów, które ostatecznie przyczyniają się do tworzenia wspólnych rozwiązań interoperacyjnych. Skuteczna polityka interoperacyjności łączyłaby kluczowe inicjatywy w ramach innowacyjnej architektury współpracy, byłaby otwarta i bezpieczna oraz sprzyjałaby włączeniu społecznemu, a także wspierałaby wdrażanie wyników.

W niniejszym wniosku przewiduje się opracowanie europejskich ram interoperacyjności. W europejskich ramach interoperacyjności podkreśla się znaczenie uwzględnienia wszystkich poziomów interoperacyjności – technicznych, semantycznych, organizacyjnych i prawnych – oraz przyjęcia zintegrowanego podejścia do zarządzania. Po raz pierwszy europejskie ramy interoperacyjności opracowano w 2004 r. Ich najnowszą wersję opublikowano jako załącznik nr 2 do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Europejskie Ramy Interoperacyjności – strategia wdrażania” COM(2017) 134 final. Obserwatorium Krajowych Ram Interoperacyjności monitoruje wdrażanie europejskich ram interoperacyjności na szczeblu państw członkowskich.

Ponadto niniejszy wniosek zapewnia warunki do zwiększania niezbędnej wiedzy na temat interoperacyjności i odpowiednich rozwiązań, zwłaszcza wśród osób niebędących ekspertami w dziedzinie informatyki. Komunikacja i współpraca są podstawowymi elementami interoperacyjności. Dlatego ważne jest, aby istniał punkt kompleksowej obsługi wspierający bezpieczną wymianę informacji, tj. portal Interoperacyjna Europa.

Przy tworzeniu przepisów dotyczących interoperacyjności transgranicznej w sektorze publicznym należy skupić się przede wszystkim na zabezpieczeniu interesu publicznego poprzez zapewnienie otwartych rozwiązań zorientowanych na użytkownika. Otwarte oprogramowanie sprzyja wdrażaniu rozwiązań interoperacyjnych. Otwarte oprogramowanie umożliwia użytkownikom aktywny udział w ocenie i kontroli interoperacyjności i bezpieczeństwa rozwiązań, dzięki czemu użytkownicy zachowują autonomię i niezależność w zakresie zarządzania własną infrastrukturą bez zewnętrznych ograniczeń. Ponadto ogranicza ono ryzyko w cyberprzestrzeni oraz efekt blokady technologicznej, poprzez zastosowanie skoordynowanego podejścia między państwami członkowskimi. Otwarte oprogramowanie zapewnia również najlepszy zwrot z inwestycji za środki publiczne, dzięki

⁴ <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/f69284c4-eacb-11eb-93a8-01aa75ed71a1/language-en>

czemu można bazować na istniejących rozwiązaniach i je ulepszać, zamiast zaczynać od zera. Stosowanie strategii otwartego oprogramowania ma pozytywne skutki uboczne dla skuteczności innowacji i dla Unii⁵. Zarówno otwarte oprogramowanie, jak i standardy otwarte są czynnikami umożliwiającymi interoperacyjność. W tym kontekście szczególne znaczenie ma kwestia odpowiednich licencji. Obecną wersję licencji publicznej Unii Europejskiej (EURL), tj. standardowej licencji otwartego oprogramowania (wersja 1.2), przyjęto decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2017/863.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Obszar polityki dotyczący interoperacyjności sektora publicznego nie jest obecnie objęty wiążącymi, nadrzędnymi przepisami polityki UE. Niewiążące europejskie ramy interoperacyjności są jednak częścią polityki interoperacyjności UE od 2010 r. Komisja przyjęła ich najnowszą wersję w komunikacie z 2017 r.⁶ Wdrażanie ram było i jest wspierane za pomocą szeregu instrumentów finansowania, takich jak program ISA², a obecnie program „Cyfrowa Europa”⁷. Dostrzeżono potrzebę podjęcia bardziej zdecydowanych działań w tej dziedzinie i zapowiedziano konkretne działania w kilku komunikatach Komisji, między innymi w komunikacie „Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy”⁸, w komunikacie „Europejska strategia w zakresie danych”⁹, w komunikacie „Określanie i usuwanie barier na jednolitym rynku”¹⁰ oraz w komunikacie „Cyfryzacja wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej – Wachlarz możliwości”¹¹. Niniejszy wniosek stanowi również realizację mandatu politycznego udzielonego przez Radę Europejską, która wezwała do stworzenia wzmocnionych ram interoperacyjności¹². Inicjatywę tę uwzględniono w programie prac Komisji na 2022 r. (załącznik dotyczący REFIT)¹³. Aby zapewnić spójność z podejściem

⁵ Szacuje się, że przedsiębiorstwa zlokalizowane w UE zainwestowały 1 mld EUR w otwarte oprogramowanie (dane liczbowe za 2018 r.), co zapewniło 65–95 mld EUR gospodarce europejskiej. Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Sieci Komunikacyjnych, Treści i Technologii, Blind, K., Pötsch, S., Muto, S., i in., „The impact of open source software and hardware on technological independence, competitiveness and innovation in the EU economy: final study report” [„Wpływ otwartego oprogramowania i sprzętu komputerowego na niezależność technologiczną, konkurencyjność i innowacje w gospodarce UE: sprawozdanie końcowe z analizy”], Urząd Publikacji, 2021, <https://data.europa.eu/doi/10.2759/430161>

⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania” (COM(2017) 134 final).

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/694 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiające program „Cyfrowa Europa” oraz uchylające decyzję (UE) 2015/2240 (Dz.U. L 166 z 11.5.2021, s. 1).

⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy” (COM(2020) 67 final).

⁹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska strategia w zakresie danych”, 19.02.2020 r. (COM(2020) 66 final).

¹⁰ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie określenia i usuwania barier na jednolitym rynku (COM(2020) 93 final).

¹¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Cyfryzacja wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej – Wachlarz możliwości” (COM (2020) 710 final).

¹² Komunikat Sekretariatu Generalnego Rady do delegatur w sprawie konkluzji z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej (1 i 2 października 2020 r.) (EUCO 13/20).

¹³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Program prac Komisji na 2022 r. Razem czynimy Europę silniejszą” (COM(2021) 645 final).

stosowanym w przeszłości, niniejszy wniosek opiera się na ocenach niewiążących ram polityki dotyczących europejskich ram interoperacyjności¹⁴ i programu ISA²¹⁵.

Ponadto w szeroko pojętym obszarze polityki dotyczącej cyfrowych usług publicznych zachodzą szybkie zmiany. Przykłady obejmują rozporządzenie w sprawie jednolitego portalu cyfrowego¹⁶, dyrektywę w sprawie otwartych danych¹⁷ oraz akt w sprawie zarządzania danymi¹⁸, przy czym prawodawca Unii omawia nowe wnioski ustawodawcze, np. rozporządzenie w sprawie europejskiej tożsamości cyfrowe¹⁹ i akt w sprawie danych²⁰. Ponieważ w ramach tych inicjatyw omówiono już różne aspekty gospodarki cyfrowej i interoperacyjności, proponowany akt w sprawie Interoperacyjnej Europy ma na celu ułatwienie interoperacyjnego wdrożenia niektórych części tych polityk, które są istotne z punktu widzenia usług publicznych, poprzez ustanowienie stałej, zorganizowanej współpracy w zakresie transgranicznej interoperacyjności sektora publicznego.

Chociaż niektóre z tych inicjatyw strategicznych zawierają przepisy mające znaczenie w kontekście świadczenia usług publicznych (np. przepisy dotyczące ponownego wykorzystania chronionych danych będących w posiadaniu sektora publicznego określone w akcie w sprawie zarządzania danymi), nie tworzą one kompleksowych ram interoperacyjności sieci i systemów informatycznych, które są wykorzystywane do świadczenia usług publicznych w Unii lub zarządzania tymi usługami. Państwa członkowskie oraz instytucje, agencje i organy UE, jako dostawcy sieci i systemów informatycznych na potrzeby świadczenia usług publicznych, będą uzgadniać rozwiązania interoperacyjne za pośrednictwem specjalnego organu zarządzającego („Rady ds. Interoperacyjnej Europy”). Taki konsensus może przyczynić się do przyspieszenia i wsparcia procesu wdrażania, zwłaszcza innych polityk cyfrowych, co zapewni interoperacyjność między różnymi środkami wykonawczymi. Ponadto „społeczność Interoperacyjnej Europy” zapewni koordynację i współpracę między odpowiednimi zainteresowanymi stronami w dziedzinie interoperacyjności transgranicznej i międzysektorowej. Portal Interoperacyjna Europa będzie stanowił pojedynczy punkt kontaktowy w zakresie informacji dotyczących interoperacyjności odpowiednich sieci i systemów informatycznych, a w „planie na rzecz Interoperacyjnej Europy” określony zostanie strategiczny, ogólnounijny plan zawierający sugestie dotyczące dalszych usprawnień, z uwzględnieniem skoordynowanych środków wsparcia.

¹⁴ Szczegóły dotyczące procesu oceny i wyników wraz z dowodami potwierdzającymi są dostępne w dokumencie roboczym służb Komisji (SWD(2022) 720 final).

¹⁵ Dokument roboczy służb Komisji – Ocena końcowa programu ISA² (SWD(2021) 965 final), towarzyszący dokumentowi Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady „Wyniki oceny końcowej programu ISA²” (COM(2021) 965 final).

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (PE/41/2018/REV/2).

¹⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1024 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (PE/28/2019/REV/1).

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/868 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie europejskiego zarządzania danymi i zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1724 (akt w sprawie zarządzania danymi) (PE/85/2021/REV/1).

¹⁹ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 910/2014 w odniesieniu do ustanowienia europejskich ram tożsamości cyfrowej (COM(2021) 281 final).

²⁰ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania (akt w sprawie danych) (COM(2022) 68 final).

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Należy ustanowić powiązanie między wszystkimi specyfikacjami dotyczącymi sieci i systemów informatycznych sektora publicznego, których stosowanie jest obowiązkowe na podstawie unijnych przepisów prawnych. Organom wykonawczym nie zawsze łatwo jest znaleźć wymogi w najbardziej aktualnym i nadającym się do odczytu maszynowego formacie. Pojedynczy punkt kontaktowy i jasne przepisy dotyczące metadanych takich informacji powinny pomóc organom sektora publicznego w zapewnieniu zgodności ich infrastruktury usług cyfrowych z obowiązującymi i przyszłymi przepisami. Jest to kolejny ważny czynnik mający wpływ na to, w jaki sposób niniejszy wniosek przyczyni się do integracji polityki w różnych sektorach UE oraz do jej spójnego wdrażania.

Ze względu na przekrojowy charakter interoperacyjności niniejszy wniosek ma również na celu ułatwienie wdrażania cyfrowego polityk sektorowych. Wniosek ma na celu uniknięcie sytuacji, w której wiążące wymogi interoperacyjności kolidują z politykami sektorowymi zawierającymi wymogi dotyczące sieci i systemów informatycznych na potrzeby usług publicznych, lub odwrotnie. Zamiast tego ocena interoperacyjności ma na celu wspieranie wdrażania rozwiązań interoperacyjnych w przyszłych zmianach polityki oraz zwiększenie spójności z proponowaną polityką i z innymi politykami, w szczególności w zakresie ich ogólnego wdrażania cyfrowego.

Interoperacyjność sieci i systemów informatycznych, które są wykorzystywane do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi, jest również istotna w kontekście osiągnięcia celów związanych z sektorem publicznym, określonych w komunikacie Komisji pt. „Cyfrowy kompas na 2030 r.: europejska droga w cyfrowej dekadzie”²¹. Chociaż usługi publiczne świadczone całkowicie przez internet można potencjalnie świadczyć również przy użyciu rozwiązań nieinteroperacyjnych, zastosowanie rozwiązań interoperacyjnych pomoże organom administracji publicznej osiągnąć te cele w sposób bardziej skuteczny i efektywny. To samo dotyczy celów sektorowych, na przykład w dziedzinie zdrowia. Dane gromadzone na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą również stanowić wkład w odpowiednie działania monitorujące.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 172 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Zgodnie z art. 170 TFUE, aby pomóc osiągnąć cele określone w artykułach 26 i 174 TFUE oraz umożliwić mieszkańcom UE, podmiotom gospodarczym, wspólnotom regionalnym i lokalnym pełne czerpanie korzyści z ustanowienia obszaru bez granic wewnętrznych, UE powinna przyczynić się do utworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich, zwłaszcza w dziedzinie telekomunikacji. W ramach systemu otwartych i konkurencyjnych rynków działanie Unii Europejskiej będzie miało na celu wspieranie i zachęcanie do tworzenia wzajemnych połączeń oraz interoperacyjności transgranicznej sieci krajowych, a także poprawę dostępu do tych sieci.

Zgodnie z art. 171 ust. 1 TFUE Unia ustanawia wytyczne, określa projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz wprowadza w życie wszelkie środki niezbędne do zapewnienia interoperacyjności sieci transeuropejskich. Zgodnie z art. 171 ust. 2 „państwa

²¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Cyfrowy kompas na 2030 r.: europejska droga w cyfrowej dekadzie” (COM(2021) 118 final).

członkowskie, w powiązaniu z Komisją, koordynują między sobą polityki prowadzone na poziomie krajowym, które mogą mieć znaczący wpływ” na realizację celu, jakim jest ustanowienie sieci transeuropejskich, a Komisja „może podjąć, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, każdą użyteczną inicjatywę w celu wsparcia tej koordynacji”.

Celem niniejszego wniosku jest opracowanie spójnego, ukierunkowanego na człowieka podejścia do interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych, które są wykorzystywane do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi – od przygotowania polityki po jej wdrożenie – uzupełnionego o przejrzyste zarządzanie umożliwiające usprawnienie wspólnych ram, rozwiązań, wytycznych i specyfikacji dotyczących interoperacyjności w kontekście świadczenia cyfrowych usług publicznych ponad granicami UE.

Działania UE na rzecz poprawy interoperacyjności sektora publicznego – poprzez ustanowienie struktury zarządzania w celu koordynowania rozwoju interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi w sektorze publicznym UE – ułatwiłyby dalszą integrację jednolitego rynku, ponieważ przyczyniają się do wyeliminowania przeszkód w obiegu informacji w UE i wspierają spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną. W tym celu w TFUE przyznano UE kompetencje w zakresie ustanawiania odpowiednich przepisów umożliwiających tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w zakresie infrastruktury telekomunikacji (art. 170 TFUE).

Od 1994 r. UE wykorzystuje tę podstawę prawną i jej poprzednie wersje do tworzenia programów finansowania wspierających rozwój i rozpowszechnianie rozwiązań interoperacyjnych dla administracji publicznych i przedsiębiorstw oraz tworzenia transgranicznej infrastruktury usług cyfrowych²². Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej potwierdził, że środki UE przyczyniające się do „telematycznej wymiany danych między administracjami we Wspólnocie (IDA)” wchodzą w zakres transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych na mocy art. 129 Traktatu WE²³.

Art. 172 stanowi zatem odpowiednią podstawę prawną działań UE mających na celu wspieranie interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych.

Aby pomóc w ustanowieniu i rozwijaniu sieci transeuropejskich w odniesieniu do cyfrowych usług publicznych świadczonych przez organy sektora publicznego, należy utworzyć nowy system koordynacji na szczeblu UE obejmujący jasno określone role i mandaty.

²² Ostatnią z nich jest decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240 ustanawiająca program na rzecz rozwiązań interoperacyjnych i wspólnych ram dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (program ISA2) jako środek modernizacji sektora publicznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/694 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiające program „Cyfrowa Europa” oraz uchylające decyzję (UE) 2015/2240.

²³ Sprawa C-22/96, Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej, ECLI:EU:C:1998:258. Trybunał orzekł, że: „[...] „[N]iektóre aspekty zaskarżonej decyzji dotyczą interoperacyjności sieci w rozumieniu art. 129c ust. 1 tiret drugie. Po pierwsze, [...] w preambule tej decyzji podkreślono konieczność zapewnienia interoperacyjności krajowych systemów telematycznych. Po drugie, [...] zaskarżona decyzja przewiduje, że szczególna procedura określona w art. 4 ma zastosowanie do »przyjęcia wspólnych zasad i procedur w celu zapewnienia interoperacyjności technicznej i administracyjnej«. Zgodnie z art. 5 ust. 1 rodzaje działań, które może obejmować wkład Wspólnoty, obejmują ponadto w szczególności środki dotyczące interoperacyjności. Interoperacyjność jest bowiem określona jako jeden z warunków ramowych przewidzianych w art. 5 ust. 2. Chociaż ustanowienie i rozwój transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych między administracjami samo w sobie wiąże się z wzajemnym połączeniem i interoperacyjnością sieci krajowych, jak również zapewnieniem dostępu do tych sieci, treść zaskarżonej decyzji wskazuje, że obejmuje ona środki wchodzące w szczególności w zakres art. 129c ust. 1 tiret drugie”. (pkt 35–36).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 ust. 3 TUE, UE powinna podejmować działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na szczeblu UE. Ponadto należy dopasować charakter i intensywność danego środka do zidentyfikowanego problemu.

Państwo członkowskie działające samodzielnie nie jest w stanie zapewnić środków wspierających transgraniczną interoperacyjność sektora publicznego w całej UE, ponieważ wymagają one koordynacji na szczeblu UE. Rozwój ogólnounijnej zorganizowanej współpracy na rzecz wspierania interoperacyjności sektora publicznego jest z racji swojego charakteru zadaniem, które należy podjąć na szczeblu UE.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, środki przewidziane w niniejszym wniosku nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów (rozwój i utworzenie jednolitego rynku cyfrowego). We wniosku poruszono kwestię istniejących barier dla interoperacyjnych usług publicznych w UE. Określono w nim ramy prawne dzielenia się i ponownego wykorzystania otwartych zalecanych rozwiązań interoperacyjnych oraz ogólnie technologii rządowych („GovTech”) w celu lepszego wspierania wzajemnych połączeń między odpowiednimi infrastrukturami. We wniosku określono również ramy współpracy, które umożliwiają odpowiednim podmiotom publicznym i różnym sektorom koordynowanie działań na szczeblu UE. Opiera się on na istniejących rozwiązaniach, które w ostatnich latach zostały opracowane i częściowo wdrożone w różnych podmiotach i sektorach publicznych, takich jak europejskie ramy interoperacyjności.

W krótszej perspektywie wniosek ten doprowadzi do powstania kosztów, które poniesie Komisja w związku z ustanowieniem mechanizmu zorganizowanej współpracy między administracjami w UE i w państwach członkowskich. W dłuższej perspektywie Komisja poniesie koszty związane z ułatwieniem zarządzania interoperacyjnością oraz opracowaniem wytycznych i wspólnych rozwiązań. Państwa członkowskie również poniosą koszty związane z opracowaniem i wdrożeniem wspólnych rozwiązań interoperacyjnych na podstawie wytycznych i narzędzi udostępnionych w ramach mechanizmu współpracy. W dłuższej perspektywie koszty te zostałyby zrównoważone przez korzyści wynikające z lepszej współpracy oraz opracowania, wdrożenia i ponownego wykorzystywania wspólnych środków interoperacyjnych na potrzeby usług publicznych, co ograniczyłoby powielanie działań i zbędne obciążenia.

Aby zminimalizować obciążenia związane z obowiązkową sprawozdawczością, monitorowanie będzie w jak największym stopniu opierać się na istniejących kanałach i infrastrukturze służących do przekazywania danych oraz na automatycznym wyszukiwaniu danych.

Jeśli chodzi o przedsiębiorstwa i ogół społeczeństwa, wniosek prawdopodobnie przyczyni się do zmniejszenia kosztów interakcji z organami administracji publicznej, jak również kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w UE.

- **Wybór instrumentu**

Uznano, że rozporządzenie stanowi najodpowiedniejszy instrument prawny do ustanowienia ram transgranicznej interoperacyjności sektora publicznego w UE. Bezpośrednie stosowanie rozporządzenia zgodnie z art. 288 TFUE zapewni większą pewność prawa poprzez wprowadzenie zharmonizowanego zestawu podstawowych przepisów, co będzie sprzyjać

funkcjonowaniu jednolitego rynku. W ramach rozporządzenia ustanowiony zostanie również mechanizm zorganizowanej współpracy.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Ocena skutków towarzysząca niniejszemu wnioskowi opiera się m.in. na ocenie europejskich ram interoperacyjności²⁴, przeprowadzonej równoległe i opublikowanej wraz z niniejszym wnioskiem. W ocenie sformułowano kluczowy wniosek, że interoperacyjność transgraniczną można osiągnąć sprawniej i skuteczniej za pomocą środków unijnych niż poprzez samodzielne działania na szczeblu krajowym lub niższym. Niektóre zalecenia dotyczące europejskich ram interoperacyjności wdrożono już pod względem koncepcyjnym w państwach członkowskich. Oczekiwano, że koszty opracowania krajowych ram interoperacyjności dostosowanych do europejskich ram interoperacyjności będą stosunkowo niskie. Obecne europejskie ramy interoperacyjności nie wspierają jednak w wystarczającym stopniu praktycznego wdrożenia interoperacyjnych europejskich cyfrowych usług publicznych. Aby ułatwić stosowanie tych ram, należy wprowadzić nowy mechanizm. W ocenie skutków podkreślono w szczególności potrzebę: (i) zapewnienia lepszego zarządzania interoperacyjnością w UE; (ii) wprowadzenia większej liczby wspólnych, potencjalnie wiążących przepisów oraz (iii) większego dostosowania, w szczególności polityk UE i unijnych programów finansowania, do europejskich ram interoperacyjności.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Proces konsultacji i wynikające z niego główne wnioski, na których opiera się niniejszy wniosek, podsumowano w załączniku 2 do oceny skutków towarzyszącej wnioskowi dotyczącemu aktu w sprawie Interoperacyjnej Europy. Działania konsultacyjne obejmowały otwarte publiczne i ukierunkowane konsultacje prowadzone przez internet, warsztaty z zainteresowanymi stronami różnych kategorii oraz grupami ekspertów powołanymi przez Komisję.

Respondenci uznali szczegółowe cele określone w ocenie skutków za znaczące w większości przypadków i zaznaczyli, że wiele z tych celów jest ze sobą powiązanych i nie można ich osiągnąć indywidualnie.

Zainteresowane strony wskazały kilka dodatkowych celów, takich jak: (i) opracowanie i propagowanie określonych norm i wytycznych, które mogłyby zachęcić administracje publiczne do wdrażania interoperacyjności w fazie projektowania; (ii) przejście w kierunku usług proaktywnych i niezależnych; (iii) zwiększenie przejrzystości poprzez stosowanie zasady jednorazowości; (iv) wprowadzenie ram umożliwiających centralizację informacji o użytkownikach oraz (v) podkreślenie wartości interoperacyjności w kontekście praw obywatelskich, aktywności cyfrowej dla wszystkich, różnorodności i demokratyzacji wiedzy publicznej.

Większość zainteresowanych stron wyraźnie wskazała potrzebę wprowadzenia uzgodnionych otwartych standardów i specyfikacji. Niektóre z nich podkreśliły dodatkowo potrzebę bardziej skoordynowanego zaangażowania sektora publicznego w działania organizacji normalizacyjnych. Większość zainteresowanych stron miała podobne poglądy na temat zachęt do dzielenia się kosztami projektowania przyjaznych dla użytkownika, godnych zaufania i bezpiecznych rozwiązań (w tym między zainteresowanymi podmiotami publicznymi

²⁴ SWD(2022) 720 final.

i prywatnymi) oraz wspierania ogólnounijnej wymiany i ponownego wykorzystywania rozwiniętych, nadających się do ponownego wykorzystania i otwartych rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby organów administracji publicznej. Wskazały również, że takim rozwiązaniom powinny towarzyszyć jasne wytyczne dotyczące stosowania standardów otwartych i otwartego oprogramowania (obejmujące jasne definicje) oraz że należy zapewniać pomoc techniczną na wszystkich szczeblach (wraz z odpowiednimi zasobami szkoleniowymi).

Ponadto zainteresowane strony wezwały do uczynienia polityki interoperacyjności bardziej praktyczną i spójną z innymi politykami UE poprzez przedstawienie koncepcji wdrożeń referencyjnych. Takie wdrożenia stanowią uzupełnienie wniosków dotyczących polityki o niewiążące „złote standardy” dotyczące sposobu funkcjonowania wdrożenia interoperacyjnego na szczeblu administracyjnym i pokazują, jak można wdrożyć wnioski.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wniosek opracowano we współpracy z grupą ekspertów ds. interoperacyjności europejskich usług publicznych. W ramach tego procesu w październiku 2021 r. grupa ekspertów wydała zalecenia polityczne dotyczące kolejnej europejskiej polityki interoperacyjności²⁵.

Aby wesprzeć prace nad inicjatywą, przeprowadzono kilka badań. Obejmowały one:

- „Badanie wspierające ocenę wdrażania europejskich ram interoperacyjności”²⁶;
- „Badanie wspierające ocenę końcową programu na rzecz rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (ISA²)”²⁷;
- Sprawozdanie techniczne JRC, „Ilościowe określenie korzyści wynikających z interoperacyjności lokalizacji w Unii Europejskiej”²⁸,

- **Ocena skutków**

19 stycznia 2022 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej przeanalizowała ocenę skutków towarzyszącą niniejszemu wnioskowi. Rada wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami. Komisja uwzględniła te uwagi w ostatecznej wersji oceny skutków (szczegółowe informacje znajdują się w załączniku 1).

W ocenie skutków, poza scenariuszem bazowym polegającym na niepodejmowaniu działań, porównano trzy warianty.

W ramach wariantu 1 przewiduje się stopniowy ciągły rozwój europejskich ram interoperacyjności.

²⁵ Rejestr grup ekspertów Komisji i podobnych zespołów. (18 października 2021 r.). Komisja Europejska, <https://ec.europa.eu/transparency/expert-groups-register/screen/expert-groups/consult?lang=pl&groupID=3714>

²⁶ Centrum Studiów nad Polityką Europejską (2021): „Study supporting the evaluation of the implementation of the EIF” [„Badanie wspierające ocenę wdrażania europejskich ram interoperacyjności”], Komisja Europejska, DOI: 10.2799/58201.

²⁷ Centrum Studiów nad Polityką Europejską (2021): „Study supporting the final evaluation of the programme on interoperability solutions for European public administrations, businesses and citizens (ISA²)” [„Badanie wspierające ocenę końcową programu na rzecz rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (ISA²)”], Komisja Europejska, DOI: 10.2799/94683.

²⁸ Ulrich, P., Duch Brown, N., Minghini, M., Kotsev, A., Hernandez Quiros, L., Boguslawski, R., Pignatelly, F. (2021). „Quantifying the Benefits of Location Interoperability in the European Union” [„Ilościowe określenie korzyści wynikających z interoperacyjności lokalizacji w Unii Europejskiej”], Komisja Europejska.

W ramach wariantu 2 zakłada się utrzymanie obecnych dobrowolnych ram. Proponuje się w nim działania ustawodawcze, które koncentrują się na opracowaniu mechanizmu zorganizowanej współpracy zapewniającego elastyczny mandat w celu zapewnienia ciągłego rozwoju i utrzymania uzgodnionych wspólnych rozwiązań interoperacyjnych, jak również określenia wspólnych inicjatyw w zakresie eksperymentów i ukierunkowanego wsparcia politycznego.

Podobnie jak w wariantach 2 i 3 w wariantach 1 i 2 zaproponowano działania ustawodawcze, ale proponowane działania są szerzej zakrojone. W wariantach 1 i 2 skupiono się na zapisaniu w prawie mających bezpośrednio zastosowanie europejskich minimalnych wymogów interoperacyjności, które byłyby zmieniane w drodze decyzji wykonawczych.

Zgodnie z oceną oczekiwanych skutków wariant 1 i scenariusz bazowy nie przyczynią się do skutecznego zaradzenia niedociągnięciom wykazanim w ocenie europejskich ram interoperacyjności. Ze względu na niewystarczające zachęty do współpracy żaden z tych wariantów nie spełni politycznych i operacyjnych oczekiwań zainteresowanych stron, zwłaszcza państw członkowskich. Uzyskanie poparcia politycznego w ramach wariantu 3 również jest mało prawdopodobne ze względu na jego szeroki zakres i wysoki poziom wrażliwości na kwestię pomocniczości (np. w odniesieniu do dotychczasowych systemów UE i państw członkowskich). Chociaż oczekuje się, że zapisanie mających bezpośrednio zastosowanie minimalnych wymogów interoperacyjności w prawie Unii byłoby skuteczne, będzie to długotrwała procedura wiążąca się ze znacznymi kosztami i wymagająca znacznych działań w zakresie wdrażania. W związku z tym zakłada się, że wariant ten będzie mniej skuteczny, jeśli chodzi o zagwarantowanie elastycznej i szybkiej reakcji na szybko zmieniające się wymogi techniczne i polityczne.

W ocenie skutków wskazano wariant 2 jako scenariusz preferowany. Oczekuje się, że decyzja o utworzeniu mechanizmu zorganizowanej współpracy zapewni państwom członkowskim stabilność i przewidywalność (prawa), jakiej potrzebują, a jednocześnie zagwarantuje wymaganą elastyczność w zakresie dalszego rozwoju wspólnych rozwiązań interoperacyjnych w odpowiedzi na zmieniające się potrzeby polityczne. W wariantach 1 i 2 położono również nacisk na rozwój procesów partycypacyjnych. Procesy te mają większe znaczenie w kontekście przyspieszonego postępu technologicznego. Są one również mniej inwazyjne, jeśli chodzi o wpływ na dotychczasowe systemy, ponieważ nie przewidują zapisania (minimalnych) wymogów zgodności w prawie (jak miałyby to miejsce w przypadku wariantu 3). Jak dotąd prawdopodobieństwo uzyskania poparcia politycznego w ramach wariantu 3 jest mniejsze ze względu na jego szeroki zakres i wysoki poziom wrażliwości na kwestię pomocniczości (zwłaszcza w odniesieniu do dotychczasowych systemów UE i państw członkowskich). W związku z tym zakłada się, że wariant 2 będzie mniej skuteczny, jeśli chodzi o zagwarantowanie elastycznej i szybkiej reakcji na szybko zmieniające się wymogi techniczne i polityczne. Wariant 2 może też z czasem stopniowo prowadzić do realizacji wariantu 3.

Przewiduje się, że ujednoczone zarządzanie interoperacyjnością transgraniczną w UE będzie sprzyjać współpracy oddolnej i odgórnej odpowiedzialności kluczowych zainteresowanych stron w państwach członkowskich, czego wynikiem będzie wspólny ekosystem interoperacyjności. Ułatwia to udział na wczesnym etapie w opracowywaniu polityki i określaniu potrzeb w zakresie (współ)inwestycji oraz usprawnia wdrażanie polityki. Z tych powodów wariant 2 nie stanowi zagrożenia, lecz jest czynnikiem sprzyjającym stosowaniu zasady pomocniczości oraz zwiększającym odporność administracji publicznej i suwerenność cyfrową.

Ponadto środki zaproponowane w ramach wariantu 2 prawdopodobnie będą miały ograniczony, lecz pozytywny wpływ na osiągnięcie celów UE w zakresie klimatu i energii. Większa interoperacyjność transgraniczna może przyczynić się do zmniejszenia obciążeń, na przykład poprzez ułatwienie składania sprawozdań dotyczących emisji dwutlenku węgla, zmniejszenie zużycia papieru oraz ograniczenie fizycznych podróży wymaganych od użytkowników usług publicznych podczas dopełniania procedur administracyjnych.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Środki z zakresu polityki zaproponowane w ramach preferowanego wariantu odnoszą się do celów uproszczenia i zmniejszenia obciążeń administracyjnych, zgodnie z programem sprawności i wydajności regulacyjnej Komisji (REFIT)²⁹. Platforma ds. dostosowania się do wymogów przyszłości uznała jego potencjał w zakresie zmniejszenia obciążeń administracyjnych w tej dziedzinie polityki i włączyła go do swojego rocznego programu prac na 2022 r.³⁰.

Celem tej inicjatywy jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych nie tylko w dziedzinie polityki, lecz także w różnych sektorach i na różnych poziomach administracji. Jej celem, dzięki zwiększeniu interoperacyjności, jest zmniejszenie kosztów administracyjnych i kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez administrację publiczną. Obywatele odniosą korzyści w związku ze zmniejszeniem obciążeń administracyjnych i będą mogli w pełni korzystać z cyfrowych usług publicznych oraz możliwości bezpiecznej transgranicznej wymiany danych o tej samej wartości prawnej. Przedsiębiorstwa – zwłaszcza małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) – odniosą również korzyści w postaci oszczędności w zakresie kosztów przestrzegania przepisów.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej³¹.

Wniosek ma szczególne znaczenie w kontekście prawa do dobrej administracji określonego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W artykule tym określono, że dobra administracja jest prawem podstawowym, ponieważ każdy ma prawo do rozpatrzenia swojej sprawy w określony sposób przez instytucje i organy UE lub przez państwa członkowskie stosujące prawo Unii. Prawo do dobrej administracji uwypukla znaczenie przejrzystości w coraz bardziej cyfrowej epoce. Można uznać, że inicjatywy wspierające cyfryzację usług publicznych ułatwiają korzystanie z prawa do dobrej administracji, ponieważ mogą wspomóc istotne elementy dobrej administracji, takie jak neutralność, bezstronność i zdolność przewidywania w zakresie rozwiązywania różnych kwestii³². Brak dalszych działań w zakresie europejskich ram interoperacyjności i powiązanych zasad mógłby wywołać negatywne konsekwencje, np. w odniesieniu do art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tj. prawa do ochrony danych osobowych, lub art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tj. prawa do różnorodności językowej. W przypadkach, w których dane osobowe przetwarzane są w piaskownicach regulacyjnych niniejszy wniosek przewiduje

²⁹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Sprawność regulacyjna UE”, (COM(2012) 746 final).

³⁰ Roczny program prac na 2022 r. – platforma ds. dostosowania się do wymogów przyszłości. (brak daty), Komisja Europejska, https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/2022_annual_work_programme_fit_for_future_platform_en.pdf

³¹ Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 26 października 2012 r., (2012/C 326/02).

³² Matusiak, J., & Princ, M. (2018). eGovernment as an element of the right to good administration [„eGovernment jako element prawa do dobrej administracji”]. Central and Eastern European eDem and eGov Days, 331, 29–39, <https://doi.org/10.24989/ocg.v331.3>

odpowiednie gwarancje ochrony danych, aby zapewnić ochronę praw osób, których dane dotyczą.

Jeśli chodzi o prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie UE, badania dotyczące MŚP pokazują, że brak interoperacyjności procedur administracyjnych osłabia zdolność europejskich MŚP do prowadzenia działalności gospodarczej w innych państwach UE, a także do elastycznego i nieograniczonego funkcjonowania na jednolitym rynku³³.

4. WPLYW NA BUDŻET

W niniejszym wniosku nałożono na Komisję szereg obowiązków, w szczególności dotyczących ustanowienia mechanizmu zorganizowanej współpracy między administracjami w UE i w państwach członkowskich, wspierania zarządzania interoperacyjnością oraz opracowania wytycznych i wspólnych rozwiązań. W programach prac na lata 2021 i 2022 z programu „Cyfrowa Europa” wspierano już powiązane działania Komisji i początkowo przeznaczono na nie blisko 50 mln EUR.

W rozporządzeniu ustanawia się instrument koordynacji inwestycji publicznych w rozwiązania interoperacyjne: plan na rzecz Interoperacyjnej Europy. Powinien on umożliwiać kompleksowy przegląd możliwości i zobowiązań w zakresie finansowania w tej dziedzinie, w stosownych przypadkach włączając powiązane programy unijne, takie jak program „Cyfrowa Europa”, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, instrumenty na rzecz odbudowy i zwiększania odporności, Instrument Wsparcia Technicznego, program „Horyzont Europa” i inne.

Wypełnienie przez Komisję zobowiązań określonych w niniejszym wniosku ustawodawczym będzie wymagało środków finansowych w wysokości około 130 mln EUR w latach 2023–2027, które będą pochodziły bezpośrednio z programu „Cyfrowa Europa”. Od 2023 r. finansowanie z programu „Cyfrowa Europa” będzie uzależnione od dostępności środków przewidzianych w projekcie budżetu ogólnego, po przyjęciu tego budżetu przez władzę budżetową, i będzie określone w kontekście sporządzania odpowiednich programów prac. Ostateczne przydziały środków będą uzależnione od ustalenia priorytetów finansowania w kontekście procedury przyjmowania budżetu oraz od zgody komitetu ds. odpowiedniego programu. Koszty administracyjne Komisji szacuje się na około 2,822 mln EUR, co obejmuje koszty zasobów ludzkich i inne wydatki administracyjne.

Wpływ na zasoby budżetowe, ludzkie i administracyjne określono w ocenie skutków finansowych regulacji załączonej do niniejszego wniosku.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Po przyjęciu rozporządzenia jego wpływ będzie monitorowany i zostanie poddany ocenie zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa. Wskaźniki będą w jak największym stopniu oparte na dostępnych danych z monitorowania i podczas ich opracowywania większy nacisk zostanie położony na zautomatyzowane wyszukiwanie danych niż na kwestionariusze. Dane z monitorowania i sprawozdania oceniające zostaną udostępnione publicznie i będą zawierały szczegółowe informacje na temat skutecznego stosowania i egzekwowania przepisów niniejszego rozporządzenia.

³³ SWD(2020) 54 final, Identifying and addressing barriers to the Single Market [„Określenia i usuwania barier na jednolitym rynku”].

Ponieważ wiele zainteresowanych stron opowiadało się za wprowadzeniem jeszcze bardziej zdecydowanych środków, w przyszłych ocenach poruszona zostanie kwestia dalszego wzmocnienia polityki.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W **rozdziale 1 („Przepisy ogólne”)** określono przedmiot rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie europejskiej sieci na rzecz interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych na potrzeby świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi w Unii oraz wspierania wzajemnych połączeń między istniejącymi krajowymi usługami publicznymi. Określono w nim również definicje stosowane w poszczególnych instrumentach. Aby promować spójne podejście UE do interoperacyjności transgranicznej oraz wspierać trzy główne filary wniosku (rozwiązania interoperacyjne, projekty wspierające wdrażanie polityki oraz utworzenie ram zarządzania), w rozdziale tym nałożono na organy sektora publicznego dwa ogólne obowiązki: przeprowadzanie ocen interoperacyjności oraz wspieranie wymiany rozwiązań interoperacyjnych w sektorze publicznym. (Art. 1–4)

Rozdział 2 („Rozwiązania interoperacyjne”) zawiera przepisy dotyczące tworzenia rozwiązań interoperacyjnych poprzez odniesienie do: 1) europejskich ram interoperacyjności i ich wyspecjalizowanych ram interoperacyjności oraz 2) specyfikacji i aplikacji z zakresu Interoperacyjnej Europy zalecanych przez Radę ds. Interoperacyjnej Europy. Choć nie są one obowiązkowe, w rozdziałach 1 i 3 przedstawiono mechanizmy zachęcające do ich stosowania ich w różnych sektorach i na różnych poziomach administracyjnych. (Art. 5–8)

W **rozdziale 3 („Środki wsparcia”)** określono środki mające na celu wspieranie organów sektora publicznego we wdrażaniu rozporządzenia. W przepisach regulujących wsparcie wdrażania polityki określono proces, za pomocą którego ogólnounijne projekty w zakresie polityki realizowane na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą wspierać interoperacyjną i cyfrową realizację polityki UE w całym sektorze publicznym UE. W rozdziale tym określono również środki na rzecz innowacji mające na celu wspieranie rozwoju i wdrażania innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych w kontekście transgranicznym. Aby ułatwić organizowanie środowisk testowych na potrzeby opracowywania innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych, Komisja może wydawać zezwolenia na tworzenie piaskownic regulacyjnych. Takie piaskownice powinny przyczyniać się nie tylko do powstawania nowych rozwiązań technologicznych, ale również do poszerzania wiedzy w dziedzinie regulacji. Dzięki systemowi wzajemnej oceny oraz przepisom dotyczącym szkoleń wzmocnione zostaną dwa kolejne istotne czynniki sprzyjające interoperacyjności – wymiana umiejętności i wiedzy. (Art. 9–14)

W **rozdziale 4 („Zarządzanie”)** określono wielopoziomowe ramy zarządzania. W ramach „Rady ds. Interoperacyjnej Europy” państwa członkowskie oraz przedstawiciele Komisji, Komitetu Regionów i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego określają cele strategiczne i uzgadniają konkretne środki służące zapewnieniu interoperacyjności transgranicznej ich sieci i systemu informatycznego wykorzystywanych do świadczenia cyfrowych usług publicznych lub zarządzania tymi usługami. Radę wspiera społeczność („społeczność Interoperacyjnej Europy”), która umożliwi włączenie szerszego grona zainteresowanych stron i która jest zaangażowana w realizację zadań operacyjnych związanych z wdrażaniem rozporządzenia. (Art. 15–18)

W **rozdziale 5 („Planowanie, monitorowanie i ocena”)** określono mechanizm zintegrowanego planowania („plan na rzecz Interoperacyjnej Europy”). Choć w rozporządzeniu nie przewidziano mechanizmu finansowania, określono w nim nowy sposób planowania łączący różne unijne programy finansowania i odpowiednie inicjatywy

krajowe w celu zwiększenia synergii środków na rzecz cyfryzacji w sektorze publicznym. W rozdziale tym określono również przepisy dotyczące monitorowania i oceny. (Art. 19–20)

W **rozdziale 6 („Przepisy końcowe”)** określono koszty związane z niniejszym wnioskiem oraz datę jego wejścia w życie. (Art. 21–22)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**ustanawiające środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³⁴,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów³⁵,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konieczne jest wzmocnienie rozwoju transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych w Unii lub zarządzania nimi, aby umożliwić administracjom publicznym w Unii współpracę i oferowanie usług publicznych w wymiarze transgranicznym. Obecną nieformalną współpracę należy zastąpić jasnymi ramami prawnymi, aby umożliwić interoperacyjność na różnych poziomach administracji i w różnych sektorach oraz zapewnić sprawny transgraniczny przepływ danych na potrzeby świadczenia prawdziwie europejskich usług cyfrowych. Interoperacyjność sektora publicznego ma istotny wpływ na ustanowione w Traktatach prawo do swobodnego przepływu towarów i usług, ponieważ uciążliwe procedury administracyjne mogą stanowić istotne przeszkody, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw („MŚP”).
- (2) Od ponad dwudziestu lat państwa członkowskie i Unia podejmują działania w celu wsparcia modernizacji administracji poprzez jej transformację cyfrową i rozbudowują silne wzajemne połączenia niezbędne do stworzenia prawdziwie europejskiej przestrzeni cyfrowej. W komunikacie Komisji „Cyfrowy kompas na 2030 r.: europejska droga w cyfrowej dekadzie” (COM(2021) 118) podkreślono konieczność przyspieszenia cyfryzacji usług publicznych do 2030 r., w tym poprzez zapewnienie interoperacyjności między wszystkimi poziomami administracji i między usługami publicznymi. Ponadto pandemia COVID-19 zwiększyła tempo cyfryzacji, zmuszając administracje publiczne do dostosowania się do funkcjonowania w *online*, w tym w odniesieniu do transgranicznych cyfrowych usług publicznych, a także do bardziej inteligentnego i ekologicznego wykorzystania technologii zgodnie z celami w zakresie klimatu i energii określonymi w Europejskim Zielonym Ładzie i rozporządzeniu

³⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³⁵ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119³⁶. Niniejsze rozporządzenie ma się znacznie przyczynić do realizacji tych unijnych celów dzięki ustanowieniu uporządkowanych ram współpracy w zakresie interoperacyjności transgranicznej między państwami członkowskimi i Komisją, aby ułatwić tworzenie cyfrowych usług publicznych.

- (3) Nowa struktura zarządzania powinna opierać się na prawnym upoważnieniu do kierowania dalszym rozwojem europejskich ram interoperacyjności i innych wspólnych rozwiązań interoperacyjnych, takich jak specyfikacje i aplikacje. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno ustanowić jasne i łatwo rozpoznawalne oznaczenie dla niektórych rozwiązań interoperacyjnych. Należy wspierać tworzenie aktywnej społeczności wokół rozwiązań technologicznych z zakresu otwartej administracji.
- (4) Aby umożliwić stosowanie w całej Unii spójnego podejścia do interoperacyjności sektora publicznego oraz wdrożenie zasady dobrej administracji i swobodnego przepływu danych osobowych i nieosobowych w Unii, należy w jak największym stopniu ujednolicić przepisy dotyczące wszystkich sektorów publicznych, w których organy pełnią rolę administratorów lub dostawców sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do ułatwiania świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi. Dotyczy to Komisji oraz innych instytucji, organów i agencji Unii, a także organów sektora publicznego w państwach członkowskich na wszystkich szczeblach administracji: krajowym, regionalnym i lokalnym. Agencje odgrywają ważną rolę w gromadzeniu danych dotyczących sprawozdawczości regulacyjnej z państw członkowskich. W związku z tym interoperacyjność tych danych powinna być również objęta zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (5) Interoperacyjność transgraniczną można zapewnić nie tylko za pośrednictwem scentralizowanej infrastruktury cyfrowej państw członkowskich, ale również poprzez stosowanie podejścia zdecentralizowanego. Oznacza to wymianę danych pomiędzy administracjami lokalnymi w różnych państwach członkowskich bez konieczności przechodzenia przez węzły krajowe. W związku z tym konieczne jest opracowanie wspólnych rozwiązań na wszystkich szczeblach administracji, w szczególności w zakresie specyfikacji i aplikacji. Potrzeby w zakresie transgranicznych kontaktów cyfrowych są coraz większe, co wymaga zapewnienia odpowiednich rozwiązań, które będą mogły te potrzeby zaspokoić. Niniejsze rozporządzenie ma na celu ułatwienie i wspieranie wymiany danych między wszystkimi szczeblami administracji.
- (6) Interoperacyjność ułatwia skuteczne wdrażanie strategii politycznych, w szczególności tych silnie powiązanych z sektorem publicznym, dotyczących np. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, podatków i cel, transportu, zdrowia, rolnictwa, a także w zakresie regulacji działalności gospodarczej i przemysłu. Niemniej jednak przyjęcie perspektywy interoperacyjności w ramach jednego sektora wiąże się z ryzykiem, że przyjęcie różnych lub niekompatybilnych rozwiązań na poziomie krajowym lub sektorowym spowoduje powstanie nowych barier, które utrudnią właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i związanych z nim swobód przepływu. Ponadto istnieje ryzyko negatywnego wpływu na otwartość i konkurencyjność rynków oraz na świadczenie usług świadczonych w interesie ogólnym na rzecz przedsiębiorstw i mieszkańców. W związku z tym niniejsze

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 („Europejskie prawo o klimacie”) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

rozporządzenie powinno również ułatwiać i wspierać interoperacyjność międzysektorową oraz mieć do niej zastosowanie.

- (7) W celu wyeliminowania rozdrobnienia w obszarze interoperacyjności w Unii należy wspierać wspólne rozumienie interoperacyjności w Unii oraz kompleksowe podejście do rozwiązań w zakresie interoperacyjności. W ramach zorganizowanej współpracy należy wspierać środki sprzyjające tworzeniu polityki dostosowanej do ery cyfrowej i domyślnie interoperacyjnej. Ponadto w ramach tej współpracy należy również wspierać efektywne zarządzanie infrastrukturą usług cyfrowych i jej poszczególnymi elementami oraz wykorzystanie tej infrastruktury przez te organy sektora publicznego oraz instytucje, organy i agencje Unii, które umożliwiają tworzenie i świadczenie stabilnych i efektywnych transgranicznych usług publicznych.
- (8) Aby utworzyć transgraniczne interoperacyjne usługi publiczne, należy skupić się na aspekcie interoperacyjności na jak najwcześniejszym etapie procesu kształtowania polityki. W związku z tym organizacje publiczne zamierzające utworzyć nową lub zmodyfikować istniejącą sieć i system informatyczny, które mogą mieć duży wpływ na interoperacyjność transgraniczną, powinny przeprowadzić ocenę interoperacyjności. Ocena ta jest niezbędna do oszacowania skali wpływu planowanego działania oraz do zaproponowania środków mających na celu osiągnięcie korzyści i pokrycie ewentualnych kosztów. Ocena interoperacyjności powinna być obowiązkowa w trzech przypadkach, które wchodzą w zakres interoperacyjności transgranicznej. W innych sytuacjach organizacje publiczne mogą zdecydować o przeprowadzeniu dobrowolnej oceny interoperacyjności.
- (9) W niektórych okolicznościach rozsądnie i oszczędnie byłoby ponadto nie ograniczać zakresu oceny interoperacyjności do pojedynczego projektu, na przykład w przypadku gdy organy sektora publicznego zamierzają opracować wspólną aplikację lub platformę przetwarzania. W takich przypadkach należy zdecydowanie zachęcać do rozszerzenia oceny poza cele Interoperacyjnej Europy z myślą o wdrożeniu pełnej interoperacyjności.
- (10) W ocenie interoperacyjności należy uwzględnić wpływ planowanego działania na interoperacyjność transgraniczną sieci i systemu informatycznego, na przykład biorąc pod uwagę źródło, charakter, specyfikę i skalę tego wpływu. Wynik tej oceny powinien zostać uwzględniony przy określaniu odpowiednich środków, które należy wprowadzić w celu utworzenia lub modyfikacji sieci i systemu informatycznego.
- (11) Organizacja przeprowadzająca ocenę interoperacyjności powinna opublikować wynik tej oceny na swojej stronie internetowej. Publikacja wyniku nie powinna naruszać praw własności intelektualnej ani tajemnicy przedsiębiorstwa, a w uzasadnionych przypadkach należy ograniczyć jej zakres, jeżeli jest to uzasadnione względami porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Należy przestrzegać przepisów prawa Unii regulujących ochronę danych osobowych.
- (12) Organy sektora publicznego lub instytucje, organy lub agencje Unii, które poszukują rozwiązań interoperacyjnych, powinny mieć możliwość zwrócenia się do innych organów sektora publicznego bądź instytucji organów lub agencji Unii o udostępnienie kodu oprogramowania, z którego te organizacje korzystają, wraz z powiązaną dokumentacją. Takie udostępnianie powinno stanowić domyślny sposób postępowania wśród organów sektora publicznego lub instytucji, organów lub agencji Unii, przy czym brak takiego udostępniania wymagałaby uzasadnienia prawnego. Organy sektora publicznego lub instytucje, organy lub agencje Unii powinny ponadto

dążyć do opracowywania nowych rozwiązań interoperacyjnych lub do dalszego rozwoju rozwiązań istniejących.

- (13) Organy administracji publicznej, które decydują się na udostępnienie swoich rozwiązań innym organom administracji publicznej lub ogółowi społeczeństwa, działają w interesie publicznym. Jest to tym bardziej istotne w przypadku technologii innowacyjnych: na przykład stosowanie otwartego kodu sprawia, że algorytmy są przejrzyste i umożliwia niezależne audyty oraz powielanie elementów struktury. Udostępnianie rozwiązań interoperacyjnych wśród organów administracji publicznej powinno zapewnić warunki do stworzenia otwartego ekosystemu technologii cyfrowych na potrzeby sektora publicznego, co może przynieść wiele korzyści.
- (14) Przy monitorowaniu spójności rozwiązań interoperacyjnych i przedstawianiu propozycji środków mających na celu zapewnienie ich zgodności z istniejącymi rozwiązaniami służącymi wspólnemu celowi Rada ds. Interoperacyjnej Europy powinna brać pod uwagę dezaktualizację rozwiązań.
- (15) Europejskie ramy interoperacyjności powinny zapewniać spójność i stanowić pojedynczy punkt odniesienia w kontekście unijnego podejścia do interoperacyjności w sektorze usług publicznych. Ponadto wyspecjalizowane ramy interoperacyjności mogą uwzględniać potrzeby konkretnych sektorów, obszarów lub poziomów administracji. Ramy te powinny dodatkowo wspierać wdrażanie rozwiązań interoperacyjnych.
- (16) Europejskie ramy interoperacyjności powinna opracować Rada ds. Interoperacyjnej Europy, w której skład wchodzi m.in. jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie, wraz z innymi członkami Rady ds. Interoperacyjnej Europy, pełnią zatem główną rolę w procesie opracowywania i wdrażania europejskich ram interoperacyjności. Rada ds. Interoperacyjnej Europy powinna w razie potrzeby aktualizować europejskie ramy interoperacyjności.
- (17) Wyspecjalizowane ramy interoperacyjności ustanowione w celu uzupełnienia europejskich ram interoperacyjności powinny uwzględniać istniejące ramy sektorowe opracowane na poziomie Unii (np. w sektorze zdrowia) i nie powinny z nimi kolidować.
- (18) Interoperacyjność jest bezpośrednio powiązana z korzystaniem z otwartych specyfikacji i norm oraz zależy od ich stosowania. Dlatego też w celu wspierania interoperacyjności unijny sektor publiczny powinien mieć możliwość uzgadniania przekrojowych i otwartych specyfikacji oraz innych rozwiązań. W nowych ramach należy przewidzieć jasny proces tworzenia i upowszechniania takich uzgodnionych rozwiązań interoperacyjnych w przyszłości. Dzięki temu sektor publiczny będzie funkcjonował w sposób bardziej skoordynowany, co pozwoli na uwzględnienie potrzeb tego sektora i wartości publicznych w szerszej debacie.
- (19) Podstawę wielu specyfikacji w zakresie interoperacyjności stosowanych w sektorze publicznym mogą stanowić obowiązujące przepisy Unii. W związku z tym należy ustanowić powiązanie między wszystkimi specyfikacjami dotyczącymi sieci i systemów informatycznych sektora publicznego, których stosowanie jest obowiązkowe na podstawie unijnych przepisów prawnych. Organom wykonawczym nie zawsze łatwo jest znaleźć wymogi w najbardziej aktualnym i nadającym się do odczytu maszynowego formacie. Pojedynczy punkt kontaktowy i jasne przepisy dotyczące metadanych takich informacji powinny pomóc organom sektora

publicznego w zapewnieniu zgodności ich infrastruktury usług cyfrowych z obowiązującymi i przyszłymi przepisami.

- (20) Należy utworzyć portal Interoperacyjna Europa, który będzie stanowił punkt odniesienia w przypadku rozwiązań interoperacyjnych, wiedzy i społeczności. Portal ten powinien kierować do oficjalnych źródeł, ale powinien być również otwarty na wkład społeczności Interoperacyjnej Europy.
- (21) Portal Interoperacyjna Europa powinien umożliwiać publiczne udostępnianie rozwiązań zgodnych z zasadami europejskich ram interoperacyjności – otwartości, neutralności technicznej i bezpieczeństwa. Ponieważ otwarte oprogramowanie umożliwia użytkownikom aktywny udział w ocenie i kontroli interoperacyjności i bezpieczeństwa rozwiązań, ważne jest, aby wspierało ono wdrażanie rozwiązań interoperacyjnych. W tym kontekście należy zachęcać do stosowania licencji otwartego oprogramowania w celu zwiększenia jasności prawa i wzajemnego uznawania licencji w państwach członkowskich.
- (22) Obecnie świadczenie usług publicznych Unii lub zarządzanie nimi drogą elektroniczną jest w wielu przypadkach uzależnione od dostawców spoza Unii. W strategicznym interesie Unii leży zapewnienie utrzymania i rozwoju niezbędnych zdolności technologicznych w celu zabezpieczenia jej jednolitego rynku cyfrowego, a w szczególności w celu zapewnienia świadczenia usług, ochrony krytycznych sieci i systemów informatycznych oraz świadczenia kluczowych usług. Środki wsparcia w ramach Interoperacyjnej Europy powinny ułatwiać organom administracji publicznej rozwój i budowanie zdolności do uwzględniania nowych wyzwań i nowych obszarów w kontekście transgranicznym. Zapewnienie interoperacyjności jest warunkiem uniknięcia blokady technologicznej, umożliwienia rozwoju technicznego i wspierania innowacji, co powinno zwiększyć konkurencyjność Unii na arenie międzynarodowej.
- (23) Aby ułatwić realizację polityki Unii w sposób zapewniający interoperacyjność, konieczne jest ustanowienie mechanizmu zarządzania. Mechanizm ten powinien być ukierunkowany na interoperacyjne cyfrowe wdrażanie polityk po ich przyjęciu w formie aktów prawnych i powinien służyć opracowywaniu rozwiązań interoperacyjnych w zależności od potrzeb. Mechanizm ten powinien wspierać organy sektora publicznego. Rada ds. Interoperacyjnej Europy powinna przedstawiać Komisji propozycje projektów mających na celu wsparcie organów sektora publicznego, a Komisja powinna decydować o realizacji tych projektów.
- (24) Organy administracji na każdym szczeblu powinny współpracować z innowacyjnymi organizacjami, czy to przedsiębiorstwami, czy też podmiotami nienastawionymi na zysk, w zakresie opracowywania, rozwoju i świadczenia usług publicznych. Wspieranie współpracy w zakresie GovTech między organami sektora publicznego a przedsiębiorstwami typu start-up i innowacyjnymi MSP lub współpracy, w którą zaangażowane są głównie organizacje społeczeństwa obywatelskiego („CivicTech”), jest skutecznym sposobem pobudzania innowacji w sektorze publicznym oraz zachęcania partnerów z sektora prywatnego i publicznego do stosowania narzędzi interoperacyjnych. Wspieranie tworzenia otwartego ekosystemu GovTech w Unii, który łączy podmioty publiczne i prywatne ponad granicami i angażuje różne poziomy administracji, powinno umożliwić rozwój innowacyjnych inicjatyw mających na celu opracowywanie i wdrażanie rozwiązań interoperacyjnych z zakresu GovTech.
- (25) Określenie wspólnych potrzeb i priorytetów w zakresie innowacji oraz ukierunkowanie wspólnych transgranicznych działań i eksperymentów w zakresie

GovTech umożliwiłoby unijnym organom sektora publicznego dzielenie się ryzykiem, zdobytymi doświadczeniami i wynikami projektów wspierających innowacyjność. W ramach tych działań będzie można wykorzystać w szczególności bogate zasoby unijnych przedsiębiorstw typu start-up oraz MŚP. Skuteczne projekty typu GovTech i środki na rzecz innowacji wdrażane pilotażowo za pomocą środków na rzecz innowacji w ramach Interoperacyjnej Europy powinny przyczynić się do zwiększenia skali wykorzystania narzędzi GovTech i rozwiązań interoperacyjnych w celu ich ponownego wykorzystywania.

- (26) Na potrzeby środków wsparcia w ramach Interoperacyjnej Europy korzystna mogłaby być bezpieczna przestrzeń do eksperymentów, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedzialnych innowacji i uwzględnieniu odpowiednich środków ograniczających ryzyko oraz zabezpieczeń. Aby zapewnić ramy prawne, które sprzyjają innowacjom, wytrzymują próbę czasu i są odporne na zakłócenia, należy umożliwić prowadzenie takich projektów w piaskownicach regulacyjnych. Piaskownice regulacyjne powinny zapewniać kontrolowane środowiska testowe, które ułatwiają opracowywanie i testowanie innowacyjnych rozwiązań, zanim takie systemy zostaną wprowadzone do sieci i systemów informatycznych sektora publicznego. Celem piaskownic regulacyjnych powinno być promowanie interoperacyjności za pośrednictwem innowacyjnych rozwiązań, czemu służy ustanowienie kontrolowanego środowiska eksperymentalnego i testowego, aby zapewnić dostosowanie rozwiązań do niniejszego rozporządzenia oraz innych odpowiednich przepisów prawa Unii i państw członkowskich, zwiększyć pewność prawa dla innowatorów i właściwych organów oraz poprawić zrozumienie możliwości, pojawiającego się ryzyka i wpływu nowych rozwiązań. Aby zapewnić jednolite wdrożenie w całej Unii oraz uzyskać korzyści skali, należy ustanowić wspólne przepisy dotyczące wdrażania piaskownic regulacyjnych. Europejski Inspektor Ochrony Danych może nałożyć administracyjną karę pieniężną na instytucje i organy Unii w kontekście piaskownic regulacyjnych zgodnie z art. 58 ust. 2 lit. i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725.
- (27) Konieczne jest zapewnienie podstawy prawnej do wykorzystywania danych osobowych zebranych w innych celach do opracowywania niektórych rozwiązań interoperacyjnych w interesie publicznym w ramach piaskownicy regulacyjnej zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 oraz art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725. Niniejsze rozporządzenie ma na celu jedynie ustanowienie podstawy prawnej do przetwarzania danych osobowych w kontekście piaskownicy regulacyjnej sensu stricto. Wszelkie inne rodzaje przetwarzania danych osobowych wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia wymagałyby odrębnej podstawy prawnej.
- (28) Konieczne jest zwiększenie poziomu zrozumienia kwestii interoperacyjności, zwłaszcza wśród pracowników sektora publicznego. Kluczowe znaczenie w tym względzie ma ustawiczne szkolenie i powinno się zachęcać do współpracy i koordynacji w tym zakresie. Poza szkoleniami w zakresie rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy wszystkie inicjatywy powinny, w stosownych przypadkach, opierać się na dzieleniu się doświadczeniami i rozwiązaniami oraz wymianie i promowaniu najlepszych praktyk lub takie działania powinny towarzyszyć tym inicjatywom.
- (29) Aby utworzyć mechanizm ułatwiający proces wzajemnego uczenia się między organami sektora publicznego oraz wymianę najlepszych praktyk w zakresie wdrażania rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy we wszystkich państwach

członkowskich, należy ustanowić przepisy dotyczące procesu wzajemnej oceny. Wzajemne oceny mogą prowadzić do formułowania cennych spostrzeżeń i zaleceń dla organu sektora publicznego poddawanego ocenie. W szczególności mogą one przyczynić się do ułatwienia transferu technologii, narzędzi, środków i procesów między państwami członkowskimi zaangażowanymi w taką wzajemną ocenę. Wzajemne oceny tworzą funkcjonalną ścieżkę wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi o różnych poziomach zaawansowania w zakresie interoperacyjności. W celu zapewnienia, aby proces wzajemnej oceny był opłacalny oraz przynosił jasne i jednoznaczne wyniki oraz aby uniknąć również nakładania zbędnych obciążeń, Komisja może – w zależności od pojawiających się potrzeb i po konsultacji z Radą ds. Interoperacyjnej Europy – przyjąć wytyczne dotyczące najlepszej struktury takich wzajemnych ocen.

- (30) Aby rozwinąć ogólny kierunek zorganizowanej współpracy w ramach Interoperacyjnej Europy na rzecz promowania cyfrowych wzajemnych połączeń i interoperacyjności usług publicznych w Unii oraz aby nadzorować działania strategiczne i wdrożeniowe związane z tą współpracą, należy ustanowić Radę ds. Interoperacyjnej Europy. Rada ds. Interoperacyjnej Europy powinna wykonywać swoje zadania z uwzględnieniem przepisów i rozwiązań w zakresie interoperacyjności transgranicznej już wdrożonych w odniesieniu do istniejących sieci i systemów informatycznych.
- (31) Niektóre organy Unii, takie jak Europejska Rada ds. Innowacji w zakresie Danych oraz Rada ds. Europejskiej Przestrzeni Danych dotyczących Zdrowia, utworzono m.in. w celu zwiększenia interoperacyjności w konkretnych obszarach lub na określonym poziomie polityki i takie zadanie im powierzono. Żadnemu z istniejących organów nie powierzono jednak zadania zajęcia się kwestią interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych w Unii lub zarządzania tymi usługami. Rada ds. Interoperacyjnej Europy utworzona na mocy niniejszego rozporządzenia powinna wspierać organy Unii pracujące nad politykami, działaniami i rozwiązaniami istotnymi dla transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych w Unii lub zarządzania nimi, na przykład w zakresie interoperacyjności semantycznej na potrzeby przenoszenia i ponownego wykorzystywania przestrzeni danych. Rada ds. Interoperacyjnej Europy powinna współpracować ze wszystkimi właściwymi organami Unii, aby zapewnić dostosowanie i synergię między działaniami w zakresie interoperacyjności transgranicznej a działaniami dotyczącymi poszczególnych sektorów.
- (32) Zwiększanie interoperacyjności sektora publicznego wymaga aktywnego udziału i zaangażowania ekspertów, praktyków, użytkowników oraz zainteresowanych odbiorców we wszystkich państwach członkowskich, na wszystkich szczeblach sprawowania rządów oraz przy udziale partnerów międzynarodowych i sektora prywatnego. Aby można było wykorzystywać wiedzę ekspercką, umiejętności i kreatywność tych podmiotów, specjalne otwarte forum („społeczność Interoperacyjnej Europy”) powinno ułatwiać przekazywanie informacji zwrotnych oraz określanie potrzeb użytkowników i potrzeb operacyjnych, obszarów wymagających dalszych prac, a także pomagać w ustalaniu priorytetów współpracy UE w zakresie interoperacyjności. Ustanowienie społeczności Interoperacyjnej Europy powinno sprzyjać koordynacji i współpracy między strategicznymi i operacyjnymi podmiotami odgrywającymi kluczową rolę w obszarze interoperacyjności.
- (33) Społeczność Interoperacyjnej Europy powinna być otwarta dla wszystkich zainteresowanych stron. Należy w jak największym stopniu ułatwić dostęp do

społeczności Interoperacyjnej Europy oraz unikać związanych z nim zbędnych barier i obciążeń. Społeczność Interoperacyjnej Europy powinna zrzekać zainteresowane strony z sektora publicznego i prywatnego, w tym ogół społeczeństwa, posiadające wiedzę ekspercką w dziedzinie interoperacyjności transgranicznej, pochodzące z różnych środowisk, takich jak środowisko akademickie, sektor badań naukowych i innowacji, edukacja, sektor normalizacji i specyfikacji, przedsiębiorstwa oraz administracja publiczna na wszystkich poziomach.

- (34) Aby zapewnić skuteczne wdrażanie przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, należy wyznaczyć właściwe organy krajowe odpowiedzialne za jego wdrożenie. W wielu państwach członkowskich niektórym podmiotom już powierzono zadanie rozwijania interoperacyjności. Podmioty te mogłyby przejąć rolę właściwego organu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (35) Należy ustanowić plan na rzecz Interoperacyjnej Europy, który będzie stanowił główny unijny instrument koordynacji inwestycji publicznych w rozwiązania interoperacyjne. Powinien on umożliwiać kompleksowy przegląd możliwości i zobowiązań finansowych w tej dziedzinie, w stosownych przypadkach z uwzględnieniem powiązanych programów unijnych. To z kolei powinno przyczynić się do tworzenia synergii i do koordynacji wsparcia finansowego związanego z rozwojem interoperacyjności, jak również do uniknięcia powielania działań.
- (36) Należy gromadzić informacje, aby oceniać skuteczność niniejszego rozporządzenia w stosunku do zakładanych przez niego celów oraz aby przekazać uwagi na potrzeby ewaluacji niniejszego rozporządzenia zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa³⁷. W związku z tym Komisja powinna prowadzić monitorowanie i ocenę niniejszego rozporządzenia. Ocena powinna opierać się na pięciu kryteriach: efektywności, skuteczności, odpowiedniości, spójności i unijnej wartości dodanej. Ocena powinna również stanowić podstawę do oceny skutków możliwych dalszych środków. W działaniach związanych z monitorowaniem należy uwzględnić istniejące źródła danych i procesy monitorowania.
- (37) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do określenia przepisów i warunków dotyczących tworzenia i funkcjonowania piaskownic regulacyjnych.
- (38) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie interoperacyjność w administracji publicznej na ogólnounijną skalę, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów, zwłaszcza w odniesieniu do wzmocnienia jednolitego rynku.
- (39) Rozpoczęcie stosowania niniejszego rozporządzenia powinno zostać odroczone do trzech miesięcy od daty jego wejścia w życie, aby dać państwom członkowskim oraz instytucjom, organom i agencjom Unii wystarczająco dużo czasu na przygotowanie się do jego stosowania. Taki czas jest niezbędny do ustanowienia Rady ds.

³⁷ Dz.U. L 123 z 12.5. 2016, s. 1.

Interoperacyjnej Europy i społeczności Interoperacyjnej Europy oraz do wyznaczenia właściwych organów krajowych i koordynatorów ds. interoperacyjności.

- (40) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725³⁸ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię dnia [...].

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się środki mające na celu wspieranie interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych, które wykorzystuje się do świadczenia usług publicznych w Unii lub zarządzania nimi, poprzez ustanowienie wspólnych przepisów i ram koordynacji w zakresie interoperacyjności sektora publicznego w celu ułatwienia rozwoju interoperacyjnej transeuropejskiej infrastruktury cyfrowych usług publicznych.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do organów sektora publicznego państw członkowskich oraz instytucji, organów i agencji Unii, które zapewniają sieci lub systemy informatyczne umożliwiające świadczenie usług publicznych lub zarządzanie nimi drogą elektroniczną lub które takimi sieciami lub systemami zarządzają.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „interoperacyjność transgraniczna” oznacza możliwość wykorzystania sieci i systemów informatycznych przez organy sektora publicznego w różnych państwach członkowskich oraz instytucje, organy i agencje Unii w celu komunikowania się między sobą poprzez wymianę danych za pomocą środków łączności elektronicznej;
- 2) „sieć i system informatyczny” oznaczają sieć i system informatyczny zdefiniowany w art. 4 pkt 1 wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii, uchylającej dyrektywę (UE) 2016/1148 [wniosek dotyczący dyrektywy NIS 2];
- 3) „rozwiązanie interoperacyjne” oznacza specyfikację techniczną, w tym normę, lub inne rozwiązanie, w tym ramy koncepcyjne, wytyczne i aplikacje, określające wymogi prawne, organizacyjne, semantyczne lub techniczne, które sieci i systemy informatyczne mają spełniać w celu zwiększenia interoperacyjności transgranicznej;
- 4) „organ sektora publicznego” oznacza organ sektora publicznego zdefiniowany w art. 2 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/1024;

³⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- 5) „dane” oznaczają dane zdefiniowane w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2022/868 w sprawie europejskiego zarządzania danymi i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1724 (akt w sprawie zarządzania danymi)³⁹;
- 6) „format nadający się do odczytu maszynowego” oznacza format nadający się do odczytu maszynowego zdefiniowany w art. 2 pkt 13 dyrektywy (UE) 2019/1024;
- 7) „GovTech” oznacza opartą na technologii współpracę między podmiotami sektora publicznego i prywatnego wspierającą transformację cyfrową sektora publicznego;
- 8) „norma” oznacza normę zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012⁴⁰;
- 9) „kierownictwo najwyższego szczebla” oznacza kierownika, organ zarządzający lub organ ds. koordynacji i nadzoru na najwyższym szczeblu administracyjnym, z uwzględnieniem ustaleń dotyczących zarządzania na wysokim szczeblu w każdej instytucji, każdym organie lub każdej agencji Unii.

Artykuł 3

Ocena interoperacyjności

1. Jeżeli organ sektora publicznego lub instytucja, agencja lub organ Unii zamierza utworzyć nową lub znacząco zmodyfikować istniejącą sieć i system informatyczny, które umożliwiają świadczenie usług publicznych lub zarządzanie nimi drogą elektroniczną, przeprowadza ocenę skutków planowanego działania dla interoperacyjności transgranicznej („ocena interoperacyjności”) w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli planowane utworzenie lub planowana modyfikacja dotyczy co najmniej jednej sieci i co najmniej jednego systemu informatycznego wykorzystywanych do świadczenia usług transgranicznych w kilku sektorach lub administracjach;
 - b) jeżeli planowane utworzenie lub planowana modyfikacja najprawdopodobniej doprowadzi do udzielenia zamówień na sieci i systemy informatyczne wykorzystywane do świadczenia usług transgranicznych powyżej progu określonego w art. 4 dyrektywy 2014/24/UE;
 - c) jeżeli planowane utworzenie lub planowana modyfikacja dotyczy sieci i systemu informatycznego wykorzystywanych do świadczenia usług transgranicznych i finansowanych z programów unijnych.Organ sektora publicznego lub instytucja, organ lub agencja Unii mogą przeprowadzić ocenę interoperacyjności również w innych przypadkach.
2. Ocenę interoperacyjności przeprowadza się przed podjęciem wiążących decyzji w sprawie wymogów prawnych, organizacyjnych, semantycznych lub technicznych dotyczących nowych lub zmodyfikowanych sieci i systemów

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/868 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie europejskiego zarządzania danymi i zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1724 (akt w sprawie zarządzania danymi) (Dz.U. L 152 z 3.6.2022, s. 1).

⁴⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

informatycznych. Można przeprowadzić pojedynczą ocenę interoperacyjności w odniesieniu do zestawu wymogów oraz kilku sieci i systemów informatycznych.

Organ sektora publicznego lub instytucja, organ lub agencja Unii publikują na swoich stronach internetowych sprawozdanie zawierające wyniki oceny interoperacyjności.

3. Właściwe organy krajowe i koordynatorzy ds. interoperacyjności udzielają wsparcia niezbędnego do przeprowadzenia oceny interoperacyjności. Komisja może dostarczyć narzędzia techniczne wspierające ocenę.
4. Ocena interoperacyjności musi zawierać co najmniej:
 - a) opis planowanego działania i jego wpływu na transgraniczną interoperacyjność odnośnych sieci i systemów informatycznego, w tym szacunkowe koszty dostosowania odnośnych sieci i systemów informatycznych;
 - b) opis poziomu dostosowania odnośnych sieci i systemów informatycznych do europejskich ram interoperacyjności oraz do rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy po dokonaniu zmiany wymagań oraz opis poprawy, która nastąpiła w związku z tym w porównaniu z poziomem dostosowania przed przeprowadzeniem działania;
 - c) opis interfejsów programowania aplikacji, które umożliwiają interakcję maszyna-maszyna z danymi uznanymi za istotne w kontekście wymiany transgranicznej z innymi sieciami i systemami informatycznymi.
5. Odpowiednie organy sektora publicznego lub odpowiednie instytucje, organy lub agencje Unii konsultują się w sprawie planowanego działania z odbiorcami usług, na których działanie to ma wpływ, lub ich przedstawicielami, jeżeli ma ono bezpośredni wpływ na odbiorców. Konsultacje te pozostają bez uszczerbku dla ochrony interesów handlowych lub publicznych lub bezpieczeństwa takich systemów.
6. Rada ds. Interoperacyjnej Europy przyjmuje wytyczne dotyczące treści oceny interoperacyjności, w tym praktyczne listy kontrolne, najpóźniej do dnia ... [rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Artykuł 4

Udostępnianie i ponowne wykorzystywanie rozwiązań interoperacyjnych między organami sektora publicznego, instytucjami, organami i agencjami Unii

1. Organy sektora publicznego lub instytucje, organy lub agencje Unii udostępniają każdemu innemu takiemu podmiotowi, który o to wystąpi, rozwiązania interoperacyjne wspierające usługi publiczne, które podmiot ten świadczy lub którymi zarządza drogą elektroniczną. Udostępniane treści obejmują dokumentację techniczną oraz, w stosownych przypadkach, udokumentowany kod źródłowy. Ten obowiązek udostępniania nie ma zastosowania do żadnego z następujących rozwiązań interoperacyjnych:
 - a) rozwiązań wspierających procesy, które nie wchodzą w zakres zadań publicznych danych organów sektora publicznego lub instytucji, organów lub agencji Unii, określony w prawie lub w innych wiążących przepisach, lub – w przypadku braku takich przepisów – określony zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w danym państwie członkowskim lub danej

- jednostce Unii, pod warunkiem że ten zakres zadań publicznych jest przejrzysty i podlega przeglądowi;
- b) rozwiązań będących przedmiotem praw własności intelektualnej osób trzecich, które nie zezwalają na udostępnianie;
 - c) rozwiązań, do których dostęp jest wykluczony lub ograniczony ze względu na:
 - (i) szczególnie chronione informacje dotyczące ochrony infrastruktury krytycznej zdefiniowane w art. 2 lit. d) dyrektywy Rady 2008/114/WE⁴¹;
 - (ii) ochronę obronności lub bezpieczeństwa publicznego;
2. Aby umożliwić podmiotowi ponownie wykorzystującemu niezależne zarządzanie rozwiązaniem interoperacyjnym, podmiot udostępniający określa gwarancje w zakresie współpracy, wsparcia i utrzymania, które zostaną udzielone podmiotowi ponownie wykorzystującemu. Przed przyjęciem rozwiązania interoperacyjnego podmiot ponownie wykorzystujący przedstawia podmiotowi udostępniającemu ocenę rozwiązania, z uwzględnieniem jego zdolności do zarządzania w sposób niezależny cyberbezpieczeństwem i rozwojem ponownie wykorzystanego rozwiązania interoperacyjnego.
3. Obowiązek określony w ust. 1 niniejszego artykułu może zostać spełniony poprzez opublikowanie odpowiednich treści na portalu Interoperacyjna Europa lub na portalu bądź w katalogu lub repozytorium połączonym z portalem Interoperacyjna Europa. W takim przypadku ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do podmiotu udostępniającego. Publikacji na portalu Interoperacyjna Europa dokonuje Komisja na wniosek podmiotu udostępniającego.
4. Organ sektora publicznego, instytucja, organ lub agencja Unii lub osoba trzecia korzystające z rozwiązania interoperacyjnego mogą dostosować je do własnych potrzeb. Jeżeli rozwiązanie interoperacyjne zostało opublikowane zgodnie z ust. 3, w ten sam sposób należy opublikować dostosowane rozwiązanie interoperacyjne.
5. Podmioty udostępniające i podmioty ponownie wykorzystujące mogą zawrzeć umowę w sprawie podziału kosztów przyszłego rozwoju rozwiązania interoperacyjnego.

Rozdział 2

Rozwiązania interoperacyjne

Artykuł 5

Przepisy ogólne

1. Komisja publikuje rozwiązania w ramach Interoperacyjnej Europy oraz europejskie ramy interoperacyjności na portalu Interoperacyjna Europa drogą elektroniczną w formatach otwartych, nadających się do odczytu maszynowego, dostępnych, możliwych do znalezienia i ponownego wykorzystania, w stosownych przypadkach, wraz z ich metadanymi⁴².

⁴¹ Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75).

⁴² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70).

2. Rada ds. Interoperacyjnej Europy monitoruje ogólną spójność opracowanych lub zalecanych rozwiązań interoperacyjnych i proponuje środki mające na celu zapewnienie, w stosownych przypadkach, zgodności tych rozwiązań z innymi rozwiązaniami interoperacyjnymi służącymi wspólnemu celowi, a jednocześnie wspieranie, w stosownych przypadkach, komplementarności z nowymi technologiami lub przejścia na te technologie.

Artykuł 6

Europejskie ramy interoperacyjności i wyspecjalizowane ramy interoperacyjności

1. Rada ds. Interoperacyjnej Europy opracowuje europejskie ramy interoperacyjności⁴³ i proponuje Komisji ich przyjęcie. Komisja może przyjąć europejskie ramy interoperacyjności. Komisja publikuje europejskie ramy interoperacyjności w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Europejskie ramy interoperacyjności zapewniają wzór i zestaw zaleceń dotyczących interoperacyjności prawnej, organizacyjnej, semantycznej i technicznej, skierowanych do wszystkich podmiotów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia na potrzeby wzajemnego komunikowania się przez te podmioty za pośrednictwem ich sieci i systemów informatycznych. Europejskie ramy interoperacyjności uwzględnia się w ocenie interoperacyjności zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. b) i art. 3 ust. 6.
3. Komisja, po konsultacji z Radą ds. Interoperacyjnej Europy, może przyjąć inne ramy interoperacyjności („wyspecjalizowane ramy interoperacyjności”) ukierunkowane na potrzeby konkretnych sektorów lub poziomów administracyjnych. Wyspecjalizowane ramy interoperacyjności opierają się na europejskich ramach interoperacyjności. Rada ds. Interoperacyjnej Europy ocenia poziom dostosowania wyspecjalizowanych ram interoperacyjności do europejskich ram interoperacyjności. Komisja publikuje wyspecjalizowane ramy interoperacyjności na portalu Interoperacyjna Europa.
4. W przypadku gdy państwo członkowskie opracowuje krajowe ramy interoperacyjności i inne odpowiednie krajowe polityki, strategie lub wytyczne, musi ono uwzględnić europejskie ramy interoperacyjności.

Artykuł 7

Rozwiązania w ramach Interoperacyjnej Europy

Rada ds. Interoperacyjnej Europy zaleca rozwiązania interoperacyjne na potrzeby transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną w Unii. W przypadku gdy Rada ds. Interoperacyjnej Europy zaleca rozwiązanie interoperacyjne, musi ono być opatrzone oznaczeniem „Rozwiązanie w ramach Interoperacyjnej Europy” i opublikowane na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 8

Portal Interoperacyjna Europa

⁴³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania”, COM(2017) 0134 final.

1. Komisja zapewnia portal („portal Interoperacyjna Europa”) jako pojedynczy punkt kontaktowy w zakresie informacji dotyczących transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną w Unii. Portal jest dostępny w formie elektronicznej i jest bezpłatny. Portal pełni co najmniej następujące funkcje:
 - a) zapewnia dostęp do rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy;
 - b) zapewnia dostęp do innych rozwiązań interoperacyjnych nieopatrzonych oznaczeniem „Rozwiązanie w ramach Interoperacyjnej Europy” i przewidzianych w innych politykach Unii lub spełniających wymogi określone w ust. 2;
 - c) zapewnia dostęp do specyfikacji technicznych ICT kwalifikujących się do powoływania zgodnie z art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
 - d) zapewnia dostęp do informacji na temat przetwarzania danych osobowych w kontekście piaskownic regulacyjnych, o których mowa w art. 11 i 12, w przypadku stwierdzenia wysokiego ryzyka naruszenia praw lub wolności osób, których dane dotyczą, o którym to ryzyku mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 i w art. 39 rozporządzenia (UE) 2018/1725, a także zapewnia dostęp do informacji na temat mechanizmów reagowania służących szybkiemu ograniczeniu tego ryzyka. Opublikowane informacje mogą obejmować ujawnienie oceny skutków dla ochrony danych;
 - e) wspiera wymianę wiedzy między członkami społeczności Interoperacyjnej Europy, jak określono w art. 16, np. poprzez zapewnienie systemu informacji zwrotnej umożliwiającego im wyrażenie opinii na temat środków zaproponowanych przez Radę ds. Interoperacyjnej Europy lub wyrażenie zainteresowania uczestnictwem w działaniach związanych z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia;
 - f) zapewnia dostęp do danych z monitorowania dotyczących interoperacyjności, o których mowa w art. 20;
 - g) zapewnia obywatelom i organizacjom społeczeństwa obywatelskiego możliwość przekazywania informacji zwrotnych na temat opublikowanych treści.
2. Rada ds. Interoperacyjnej Europy może zaproponować, aby Komisja opublikowała na portalu inne rozwiązania interoperacyjne lub przywołała je na portalu. Takie rozwiązania:
 - a) nie mogą być przedmiotem praw osób trzecich ani zawierać danych osobowych czy informacji poufnych;
 - b) muszą mieć wysoki poziom dostosowania do rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy, który można udowodnić poprzez opublikowanie wyników oceny interoperacyjności, o której mowa w art. 3;
 - c) muszą być objęte licencją, która umożliwia co najmniej ponowne wykorzystywanie przez inne organy sektora publicznego lub instytucje, organy lub agencje Unii, lub muszą być wydane jako otwarte oprogramowanie. Licencja otwartego oprogramowania oznacza licencję, w przypadku której na podstawie jednostronnej deklaracji podmiotu praw autorskich dozwolone jest ponowne wykorzystywanie oprogramowania do wszystkich określonych celów

oraz w ramach której użytkownikom udostępniane są kody źródłowe oprogramowania;

- d) muszą być regularnie serwisowane na odpowiedzialność właściciela rozwiązania interoperacyjnego.
3. W przypadku gdy organ sektora publicznego lub instytucja, organ lub agencja Unii zapewniają portal, katalog lub repozytorium o podobnych funkcjach, muszą zastosować niezbędne środki w celu zapewnienia interoperacyjności z portalem Interoperacyjna Europa. Jeżeli na takich portalach gromadzone są rozwiązania oparte na otwartym oprogramowaniu, rozwiązania te muszą umożliwiać korzystanie z licencji publicznej Unii Europejskiej.
4. Komisja może przyjąć wytyczne dotyczące interoperacyjności w odniesieniu do innych portali o podobnych funkcjach, o których mowa w ust. 3.

Rozdział 3 **Środków wsparcia w ramach Interoperacyjnej Europy**

Artykuł 9

Projekty wspierające wdrażanie polityki

1. Rada ds. Interoperacyjnej Europy może zaproponować, aby Komisja opracowała projekty mające na celu wspieranie organów sektora publicznego w cyfrowym wdrażaniu polityk Unii zapewniających transgraniczną interoperacyjność sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną („projekt wspierający wdrażanie polityki”).
2. W projekcie wspierającym wdrażanie polityki określa się:
 - a) istniejące rozwiązania w ramach Interoperacyjnej Europy uznane za niezbędne do cyfrowego wdrażania wymogów polityki;
 - b) wszelkie brakujące rozwiązania interoperacyjne, które należy opracować, uznane za niezbędne do cyfrowego wdrażania wymogów polityki;
 - c) inne zalecane środki wsparcia, takie jak szkolenia lub wzajemne oceny.
3. Po zasięgnięciu opinii Rady ds. Interoperacyjnej Europy Komisja określa zakres, harmonogram, niezbędne zaangażowanie sektorów i poziomów administracji oraz metody pracy w ramach projektu wspierającego. Jeżeli Komisja już przeprowadziła i opublikowała ocenę interoperacyjności zgodnie z art. 3, wynik tej oceny uwzględnia się przy opracowywaniu projektu wspierającego.
4. W celu wzmocnienia projektu wspierającego wdrażanie polityki Rada ds. Interoperacyjnej Europy może zaproponować ustanowienie piaskownicy regulacyjnej, o której mowa w art. 11.
5. Wyniki projektu wspierającego wdrażanie polityki oraz opracowane w ramach tego projektu rozwiązania interoperacyjne muszą być powszechnie dostępne i opublikowane na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 10

Środki na rzecz innowacji

1. Rada ds. Interoperacyjnej Europy może zaproponować Komisji ustanowienie środków na rzecz innowacji wspierających rozwój i wdrażanie innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych w UE („środki na rzecz innowacji”).
2. Środki na rzecz innowacji:
 - a) muszą przyczyniać się do rozwoju istniejących lub nowych rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy;
 - b) muszą angażować podmioty GovTech.
3. W celu wsparcia rozwoju środków na rzecz innowacji Rada ds. Interoperacyjnej Europy może zaproponować utworzenie piaskownicy regulacyjnej.
4. Komisja udostępnia wyniki środków na rzecz innowacji na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 11

Tworzenie piaskownic regulacyjnych

1. Piaskownice regulacyjne zapewniają kontrolowane środowisko na potrzeby rozwoju, testowania i walidacji – przez ograniczony czas przed wprowadzeniem do użytku – innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych wspierających transgraniczną interoperacyjność sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną.
2. Piaskownice regulacyjne funkcjonują w ramach odpowiedzialności uczestniczących organów sektora publicznego, a w przypadku gdy funkcjonowanie danej piaskownicy wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych przez organy sektora publicznego, funkcjonuje ona pod nadzorem innych właściwych organów krajowych, natomiast w przypadku gdy funkcjonowanie piaskownicy wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i agencje Unii, wówczas funkcjonuje ona w ramach odpowiedzialności Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.
3. Utworzenie piaskownicy regulacyjnej określonej w ust. 1 służy osiągnięciu następujących celów:
 - a) wspieranie innowacji oraz ułatwienie rozwoju i wdrażania innowacyjnych cyfrowych rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby usług publicznych;
 - b) ułatwienie współpracy transgranicznej między właściwymi organami krajowymi oraz wspomaganie synergii w świadczeniu usług publicznych;
 - c) ułatwienie rozwoju otwartego europejskiego ekosystemu GovTech, w tym współpracy z małymi i średnimi przedsiębiorstwami oraz przedsiębiorstwami typu start-up;
 - d) zwiększenie świadomości organów w zakresie możliwości lub barier dla transgranicznej interoperacyjności innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych, w tym barier prawnych;
 - e) wspieranie rozwoju lub aktualizacji rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy.
4. Utworzenie piaskownic regulacyjnych przyczynia się do zwiększenia pewności prawa dzięki współpracy z organami zaangażowanymi w funkcjonowanie piaskownicy regulacyjnej w celu zapewnienia zgodności z niniejszym

rozporządzeniem oraz, w stosownych przypadkach, z innymi przepisami Unii i państw członkowskich.

5. Po zasięgnięciu opinii Rady ds. Interoperacyjnej Europy – oraz w przypadku gdy piaskownica regulacyjna przewidywałaby przetwarzanie danych osobowych, po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych – Komisja, na wspólny wniosek co najmniej trzech uczestniczących organów sektora publicznego, zezwala na utworzenie piaskownicy regulacyjnej. Konsultacje te nie powinny zastępować uprzednich konsultacji, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (UE) 2016/679 i w art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1725. W przypadku gdy piaskownicę tworzy się na potrzeby rozwiązań interoperacyjnych wspierających transgraniczną interoperacyjność sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną przez co najmniej jedną instytucję, jeden organ lub jedną agencję Unii, docelowo z udziałem organów sektora publicznego, zezwolenie nie jest wymagane.

Artykuł 12

Uczestnictwo w piaskownicach regulacyjnych

1. Uczestniczące organy sektora publicznego zapewniają, aby w zakresie, w jakim innowacyjne rozwiązanie interoperacyjne wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych lub z innego tytułu wchodzi w zakres kompetencji nadzorczych innych organów krajowych udzielających dostępu do danych lub wspierających ten dostęp, krajowe organy ochrony danych i te inne organy krajowe włączono w działalność piaskownicy regulacyjnej. W stosownych przypadkach uczestniczące organy sektora publicznego mogą zezwolić na zaangażowanie w piaskownicę regulacyjną innych podmiotów w ekosystemie GovTech, takich jak krajowe lub europejskie organizacje normalizacyjne, jednostki notyfikowane, laboratoria badawcze i doświadczalne, centra innowacji oraz przedsiębiorstwa chcące testować innowacyjne rozwiązania interoperacyjne. Można również przewidzieć współpracę z państwami trzecimi ustanawiającymi mechanizmy wspierania innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby sektora publicznego.
2. Uczestnictwo w piaskownicy regulacyjnej jest ograniczone do okresu odpowiedniego pod względem stopnia złożoności i skali projektu, a w każdym razie do okresu nie dłuższego niż dwa lata od utworzenia piaskownicy regulacyjnej. Uczestnictwo może zostać przedłużone o maksymalnie jeden rok, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia celu przetwarzania.
3. Uczestnictwo w piaskownicy regulacyjnej opiera się na szczegółowym planie opracowanym przez uczestników z uwzględnieniem porad innych właściwych organów krajowych lub, w stosownych przypadkach, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych. Plan ten musi zawierać co najmniej następujące elementy:
 - a) opis zaangażowanych uczestników i ich ról oraz przewidywanego innowacyjnego rozwiązania interoperacyjnego i jego przeznaczenia, a także odpowiedniego procesu rozwoju, testowania i walidacji;
 - b) konkretne przedmiotowe kwestie regulacyjne oraz wytyczne, jakich oczekuje się od organów nadzorujących piaskownicę regulacyjną;
 - c) szczegółowe warunki współpracy między uczestnikami a organami, a także wszelkimi innymi podmiotami zaangażowanymi w piaskownicę regulacyjną;

- d) mechanizm zarządzania ryzykiem i monitorowania ryzyka do celów identyfikacji ryzyka, zapobiegania mu i ograniczania ryzyka;
 - e) kluczowe cele pośrednie, które uczestnicy mają osiągnąć, aby rozwiązanie interoperacyjne zostało uznane za gotowe do wprowadzenia do użytku;
 - f) wymogi w zakresie oceny i sprawozdawczości oraz ewentualne działania następcze;
 - g) w przypadku przetwarzania danych osobowych – wskazanie kategorii odnośnych danych osobowych, celów przetwarzania, do których dane te są przeznaczone, oraz podmiotów zaangażowanych w przetwarzanie i ich roli.
4. Uczestnictwo w piaskownicach regulacyjnych pozostaje bez wpływu na uprawnienia nadzorcze i naprawcze organów nadzorujących piaskownicę.
5. Uczestnicy piaskownicy regulacyjnej ponoszą odpowiedzialność, przewidzianą w mających zastosowanie przepisach dotyczących odpowiedzialności przyjętych na szczeblu Unii i państw członkowskich, za wszelkie szkody wyrządzone w toku ich uczestnictwa w piaskownicy regulacyjnej.
6. Dane osobowe mogą być przetwarzane w piaskownicy regulacyjnej, o ile spełnione są łącznie następujące warunki:
- a) innowacyjne rozwiązanie interoperacyjne opracowuje się w celu ochrony interesów publicznych na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu skuteczności i jakości administracji publicznej i usług publicznych;
 - b) przetwarzane dane są ograniczone do tego, co jest niezbędne do zapewnienia funkcjonowania rozwiązania interoperacyjnego, które ma zostać opracowane lub przetestowane w piaskownicy, a funkcjonowania tego nie można skutecznie osiągnąć przy przetwarzaniu danych zanonimizowanych, syntetycznych lub innych danych nieosobowych;
 - c) istnieją skuteczne mechanizmy monitorowania pozwalające stwierdzić, czy w trakcie funkcjonowania piaskownicy może pojawić się jakiegokolwiek wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób, których dane dotyczą, o którym to ryzyku mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 i w art. 39 rozporządzenia (UE) 2018/1725, a także mechanizm reagowania służący szybkiemu ograniczeniu tego ryzyka i, w razie potrzeby, wstrzymaniu przetwarzania;
 - d) wszelkie dane osobowe, które mają być przetwarzane, znajdują się w funkcjonalnie wyodrębnionym, odizolowanym i chronionym środowisku przetwarzania danych podlegającym kontroli uczestników, a dostęp do tych danych mają wyłącznie upoważnione osoby;
 - e) żadne przetwarzane dane osobowe nie mogą być przenoszone, przekazywane ani w żaden inny sposób udostępniane innym osobom, które nie są uczestnikami piaskownicy, ani nie mogą być przekazywane osobom innym niż uczestnicy piaskownicy;
 - f) przetwarzanie danych osobowych nie ma wpływu na stosowanie praw osób, których dane dotyczą, które to prawa przewidziano w przepisach Unii dotyczących ochrony danych osobowych, w szczególności w art. 22 rozporządzenia (UE) 2016/679 i art. 24 rozporządzenia (UE) 2018/1725;

- g) wszelkie przetwarzane dane osobowe są chronione za pomocą odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych i usuwane po zakończeniu uczestnictwa w piaskownicy lub po upływie okresu zatrzymywania danych osobowych;
 - h) rejestry ewidencjonujące przetwarzanie danych osobowych przechowuje się przez cały czas uczestnictwa w piaskownicy oraz przez ograniczony okres po zakończeniu uczestnictwa wyłącznie w celu wywiązania się z obowiązków w zakresie rozliczalności i dokumentacji wynikających z przepisów Unii lub państw członkowskich i wyłącznie przez okres niezbędny do wywiązania się z tych obowiązków;
 - i) pełny i szczegółowy opis procesu i uzasadnienia dotyczącego szkolenia, testowania i walidacji rozwiązania interoperacyjnego jest przechowywany wraz z wynikami testów jako część dokumentacji technicznej i przekazywany Radzie ds. Interoperacyjnej Europy;
 - j) krótki opis rozwiązania interoperacyjnego opracowanego w ramach piaskownicy, jego celów i oczekiwanych wyników są udostępnione na portalu Interoperacyjna Europa.
7. Uczestniczące organy sektora publicznego przedkładają Radzie ds. Interoperacyjnej Europy i Komisji sprawozdania okresowe i sprawozdanie końcowe dotyczące wyników działania piaskownic regulacyjnych, z uwzględnieniem dobrych praktyk, wyciągniętych wniosków i zaleceń dotyczących ich utworzenia oraz, w stosownych przypadkach, zmian niniejszego rozporządzenia i innych przepisów Unii nadzorowanych w ramach piaskownicy regulacyjnej. Rada ds. Interoperacyjnej Europy wydaje opinię dla Komisji na temat wyników działania piaskownicy regulacyjnej, określając, w stosownych przypadkach, działania niezbędne do wdrożenia nowych rozwiązań interoperacyjnych w celu promowania interoperacyjności transgranicznej sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną.
8. Komisja zapewnia, aby informacje na temat piaskownic regulacyjnych były dostępne na portalu Interoperacyjna Europa.
9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu określenia szczegółowych przepisów i warunków dotyczących tworzenia i funkcjonowania piaskownic regulacyjnych, w tym kryteriów kwalifikowalności i procedury regulującej ubieganie się o uczestnictwo w piaskownicy, selekcję uczestników, uczestnictwo i rezygnowanie z uczestnictwa w piaskownicy regulacyjnej, a także praw i obowiązków uczestników.
10. Jeżeli piaskownica regulacyjna wiąże się z wykorzystaniem sztucznej inteligencji, w przypadku sprzeczności z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu pierwszeństwo mają przepisy określone w art. 53 i 54 [wniosku dotyczącego] rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zharmonizowane przepisy dotyczące sztucznej inteligencji (akt w sprawie sztucznej inteligencji) i zmieniającego niektóre akty ustawodawcze Unii.

Artykuł 13

Szkolenia

1. Komisja, wspierana przez Radę ds. Interoperacyjnej Europy, zapewnia materiały szkoleniowe na temat korzystania z europejskich ram interoperacyjności i rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy. Organy sektora publicznego oraz instytucje, organy i agencje Unii zapewniają swoim pracownikom, którym powierzono zadania strategiczne lub operacyjne mające wpływ na sieci i systemy informatyczne w Unii, odpowiednie programy szkoleniowe dotyczące kwestii interoperacyjności.
2. Komisja organizuje szkolenia na temat interoperacyjności na szczeblu Unii w celu zacieśnienia współpracy i usprawnienia wymiany najlepszych praktyk między pracownikami organów sektora publicznego oraz instytucji, organów i agencji Unii. Szkolenia ogłaszane są na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 14

Wzajemne oceny

1. Ustanawia się mechanizm współpracy między organami sektora publicznego mający na celu wspieranie ich we wdrażaniu w ich sieciach i systemach informatycznych rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy oraz ułatwienie tym organom przeprowadzania ocen interoperacyjności, o których mowa w art. 3 („wzajemna ocena”).
2. Wzajemną ocenę przeprowadzają eksperci ds. interoperacyjności pochodzący z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym znajduje się organ sektora publicznego poddawany ocenie. Po zasięgnięciu opinii Rady ds. Interoperacyjnej Europy Komisja może przyjąć wytyczne dotyczące metodyki i treści wzajemnej oceny.
3. Wszelkie informacje uzyskane w drodze wzajemnej oceny wykorzystuje się wyłącznie w tym celu. Ekspertów uczestniczący we wzajemnej ocenie nie mogą ujawniać osobom trzecim żadnych informacji chronionych ani poufnych uzyskanych w toku tej oceny. Zainteresowane państwo członkowskie zapewnia, aby wszelkie informacje na temat ryzyka konfliktu interesów dotyczącego wyznaczonych ekspertów były bez zbędnej zwłoki przekazywane innym państwom członkowskim i Komisji.
4. Ekspertów przeprowadzający wzajemną ocenę sporządzają i przedstawiają sprawozdanie w terminie jednego miesiąca od zakończenia wzajemnej oceny i przedkładają je danemu organowi sektora publicznego oraz Radzie ds. Interoperacyjnej Europy. Sprawozdania są publikowane na portalu Interoperacyjna Europa za zgodą państwa członkowskiego, w którym znajduje się organ sektora publicznego poddawany przeglądowi.

Rozdział 4

Zarządzanie interoperacyjnością transgraniczną

Artykuł 15

Rada ds. Interoperacyjnej Europy

1. Ustanawia się Radę ds. Interoperacyjnej Europy. Ułatwia ona strategiczną współpracę i wymianę informacji na temat transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną w Unii.
2. W skład Rady ds. Interoperacyjnej Europy wchodzi:

- a) po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego;
 - b) po jednym przedstawicielu wyznaczonym przez każdy z poniższych podmiotów:
 - (i) Komisję;
 - (ii) Komitet Regionów;
 - (iii) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny.
3. Radzie przewodniczy Komisja. Państwa będące członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego i kraje kandydujące mogą być zapraszone w charakterze obserwatorów. Ponadto po konsultacji z Radą ds. Interoperacyjnej Europy przewodniczący może przyznać status obserwatora osobom i organizacjom. Przewodniczący może zaprosić do udziału na zasadzie *ad hoc* ekspertów o szczególnych kompetencjach w dziedzinie znajdującej się w porządku obrad. Komisja zapewnia obsługę sekretariatu Rady ds. Interoperacyjnej Europy.
- Członkowie Rady ds. Interoperacyjnej Europy dokładają wszelkich starań, aby decyzje były podejmowane w drodze konsensusu. Jeżeli ma miejsce głosowanie, jego wynik rozstrzygany jest zwykłą większością głosów członków wchodzących w skład Rady. Członkowie, którzy zagłosowali przeciwko lub którzy wstrzymali się od głosu, mają prawo do załączenia dokumentu streszczającego uzasadnienie ich stanowiska do opinii, zaleceń lub sprawozdań.
4. Rada ds. Interoperacyjnej Europy ma następujące zadania:
- a) wspiera wdrażanie krajowych ram interoperacyjności i innych odpowiednich krajowych polityk, strategii lub wytycznych;
 - b) przyjmuje wytyczne dotyczące treści oceny interoperacyjności, o których mowa w art. 3 ust. 6;
 - c) proponuje środki wspierające udostępnianie i ponowne wykorzystywanie rozwiązań interoperacyjnych;
 - d) monitoruje ogólną spójność opracowanych lub zalecanych rozwiązań interoperacyjnych;
 - e) proponuje Komisji środki mające na celu zapewnienie, w stosownych przypadkach, kompatybilności rozwiązań interoperacyjnych z innymi rozwiązaniami interoperacyjnymi, które mają wspólny cel, a jednocześnie wspieranie, w stosownych przypadkach, komplementarności z nowymi technologiami lub przejścia na takie technologie;
 - f) opracowuje europejskie ramy interoperacyjności i je aktualizuje w razie potrzeby oraz przedstawia Komisji ich propozycję;
 - g) ocenia poziom dostosowania wyspecjalizowanych ram interoperacyjności do europejskich ram interoperacyjności i odpowiada na wniosek Komisji o konsultacje w sprawie tych ram;
 - h) zaleca rozwiązania w ramach Interoperacyjnej Europy;
 - i) proponuje Komisji opublikowanie na portalu Interoperacyjna Europa rozwiązań interoperacyjnych, o których mowa w art. 8 ust. 2, lub przywołanie ich na portalu;

- j) proponuje Komisji opracowanie projektów wspierających wdrażanie polityki oraz środków na rzecz innowacji i innych środków, które może zaproponować społeczność Interoperacyjnej Europy;
 - k) dokonuje przeglądu sprawozdań dotyczących środków na rzecz innowacji, korzystania z piaskownicy regulacyjnej i wzajemnych ocen oraz w razie potrzeby proponuje środki następcze;
 - l) proponuje środki mające zwiększyć zdolności organów sektora publicznego w zakresie interoperacyjności, takie jak szkolenia;
 - m) przyjmuje plan na rzecz Interoperacyjnej Europy;
 - n) doradza Komisji w kwestii monitorowania i sprawozdawczości w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia;
 - o) proponuje odpowiednim organizacjom i organom normalizacyjnym środki umożliwiające wniesienie wkładu w europejską działalność normalizacyjną, w szczególności poprzez procedury określone w rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012;
 - p) proponuje środki umożliwiające współpracę z organami międzynarodowymi, które mogłyby przyczynić się do rozwoju interoperacyjności transgranicznej, w szczególności ze społecznościami międzynarodowymi w zakresie rozwiązań opartych na otwartym oprogramowaniu, otwartych standardów lub specyfikacji oraz innych platform bez skutków prawnych;
 - q) współpracuje z Europejską Radą ds. Innowacji w zakresie Danych, o której mowa w rozporządzeniu (UE) 2022/686, w zakresie rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby wspólnych europejskich przestrzeni danych, a także z innymi instytucjami, organami lub agencjami Unii opracowującymi rozwiązania interoperacyjne mające znaczenie dla sektora publicznego;
 - r) regularnie informuje koordynatorów ds. interoperacyjności i społeczność Interoperacyjnej Europy o sprawach dotyczących transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych oraz uzgadnia z nimi kwestie w tym zakresie.
5. Rada ds. Interoperacyjnej Europy może tworzyć grupy robocze w celu przeanalizowania konkretnych kwestii związanych z zadaniami Rady. W skład grup roboczych wchodzi członkowie społeczności Interoperacyjnej Europy.
6. Rada ds. Interoperacyjnej Europy uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 16

Spółeczność Interoperacyjnej Europy

1. Ustanawia się społeczność Interoperacyjnej Europy. Uczestniczy w działaniach Rady ds. Interoperacyjnej Europy poprzez zapewnianie wiedzy eksperckiej i doradztwa.
2. Podmioty publiczne i prywatne mające miejsce zamieszkania lub siedzibę statutową w państwie członkowskim mogą zarejestrować się na portalu Interoperacyjna Europa jako członkowie społeczności Interoperacyjnej Europy.
3. Po potwierdzeniu rejestracji status członkostwa jest publikowany na portalu Interoperacyjna Europa. Członkostwo nie jest ograniczone w czasie. Rada ds. Interoperacyjnej Europy może jednak pozbawić członkostwa w dowolnym

momencie z proporcjonalnych i uzasadnionych powodów, w szczególności w przypadku, gdy dana osoba nie może już uczestniczyć w społeczności Interoperacyjnej Europy lub nadużyła swojego statusu członka społeczności.

4. Członkowie społeczności Interoperacyjnej Europy mogą być zapraszani między innymi do:
 - a) współtworzenia treści zamieszczanych na portalu Interoperacyjna Europa;
 - b) udziału w grupach roboczych;
 - c) udziału we wzajemnych ocenach.
5. Rada ds. Interoperacyjnej Europy organizuje raz w roku zgromadzenie online społeczności Interoperacyjnej Europy.
6. Rada ds. Interoperacyjnej Europy przyjmuje kodeks postępowania społeczności Interoperacyjnej Europy, który jest publikowany na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 17

Właściwe organy krajowe

1. Najpóźniej do dnia... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] r. każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie mogą w tym celu wyznaczyć istniejący organ.
2. Właściwy organ ma następujące zadania:
 - a) mianuje członka Rady ds. Interoperacyjnej Europy;
 - b) koordynuje wszystkie kwestie związane z niniejszym rozporządzeniem w danym państwie członkowskim;
 - c) wspiera organy sektora publicznego w danym państwie członkowskim w opracowywaniu lub dostosowaniu ich procesów na potrzeby oceny interoperacyjności, o której mowa w art. 3;
 - d) wspiera udostępnianie i ponowne wykorzystywanie rozwiązań interoperacyjnych za pośrednictwem portalu Interoperacyjna Europa lub innego odpowiedniego portalu;
 - e) wnosi wkład w portal Interoperacyjna Europa w postaci wiedzy na temat danego państwa;
 - f) koordynuje i wspiera aktywne zaangażowanie różnych podmiotów krajowych w społeczność Interoperacyjnej Europy oraz ich uczestnictwo w projektach wspierających wdrażanie polityki, o których mowa w art. 9, oraz działaniach związanych ze środkami na rzecz innowacji, o których mowa w art. 10;
 - g) wspiera organy sektora publicznego w danym państwie członkowskim w zakresie współpracy z odpowiednimi organami sektora publicznego w innych państwach członkowskich w kwestiach objętych niniejszym rozporządzeniem.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ dysponował odpowiednimi kompetencjami i zasobami do skutecznego i efektywnego wykonywania powierzonych mu zadań.

4. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne struktury współpracy między wszystkimi organami krajowymi zaangażowanymi w wykonanie niniejszego rozporządzenia. Struktury te mogą opierać się na istniejących uprawnieniach i procesach w tej dziedzinie.
5. Każde państwo członkowskie bez zbędnej zwłoki powiadamia Komisję o wyznaczeniu właściwego organu, jego zadaniach i wszelkich późniejszych zmianach w tym zakresie oraz informuje Komisję o innych organach krajowych zaangażowanych w nadzór nad polityką interoperacyjności. Każde państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej informację o wyznaczeniu swojego właściwego organu. Komisja publikuje wykaz wyznaczonych właściwych organów.

Artykuł 18

Koordinatory ds. interoperacyjności w instytucjach, organach i agencjach Unii

1. Wszystkie instytucje, organy i agencje Unii, które zapewniają sieci i systemy informatyczne umożliwiające świadczenie usług publicznych lub zarządzanie nimi drogą elektroniczną lub które takimi sieciami lub systemami zarządzają, wyznaczają koordynatora ds. interoperacyjności pozostającego pod nadzorem kierownictwa najwyższego szczebla, aby zapewnić wkład w wykonanie niniejszego rozporządzenia.
2. Koordynator ds. interoperacyjności wspiera odpowiednie departamenty w opracowywaniu lub dostosowaniu ich procesów w celu wdrożenia oceny interoperacyjności.

Rozdział 5

Planowanie i monitorowanie Interoperacyjnej Europy

Artykuł 19

Plan na rzecz Interoperacyjnej Europy

1. Po zorganizowaniu procesu konsultacji publicznych za pośrednictwem portalu Interoperacyjna Europa z udziałem m.in. członków społeczności Interoperacyjnej Europy Rada ds. Interoperacyjnej Europy przyjmuje co roku plan strategiczny w celu zaplanowania i skoordynowania priorytetów w zakresie rozwoju transgranicznej interoperacyjności sieci i systemów informatycznych wykorzystywanych do świadczenia usług publicznych lub zarządzania nimi drogą elektroniczną („plan na rzecz Interoperacyjnej Europy”). W planie na rzecz Interoperacyjnej Europy uwzględnia się długoterminowe strategie Unii na rzecz cyfryzacji, istniejące unijne programy finansowania i bieżącą realizację polityki Unii.
2. Plan na rzecz Interoperacyjnej Europy zawiera:
 - a) opis potrzeb w zakresie rozwoju rozwiązań interoperacyjnych;
 - b) wykaz bieżących i planowanych środków wsparcia w ramach Interoperacyjnej Europy;
 - c) wykaz proponowanych działań następczych w odniesieniu do środków na rzecz innowacji;
 - d) wskazanie synergii z innymi odpowiednimi unijnymi i krajowymi programami i inicjatywami.

3. Plan na rzecz Interoperacyjnej Europy nie może ustanawiać zobowiązań finansowych. Po przyjęciu planu Komisja publikuje go na portalu Interoperacyjna Europa.

Artykuł 20

Monitorowanie i ocena

1. Komisja monitoruje postępy w rozwoju transgranicznych interoperacyjnych usług publicznych, które mają być świadczone lub zarządzane drogą elektroniczną w Unii. W ramach monitorowania priorytetowo traktuje się ponowne wykorzystywanie istniejących międzynarodowych, unijnych i krajowych danych z monitorowania oraz zautomatyzowane gromadzenie danych.
2. W odniesieniu do tematów o szczególnym znaczeniu w kontekście wdrażania niniejszego rozporządzenia Komisja monitoruje:
 - a) wdrażanie europejskich ram interoperacyjności przez państwa członkowskie;
 - b) wdrażanie rozwiązań interoperacyjnych w różnych sektorach, we wszystkich państwach członkowskich oraz na szczeblu lokalnym;
 - c) rozwój rozwiązań opartych na otwartym oprogramowaniu na potrzeby usług publicznych, innowacji w sektorze publicznym oraz współpracy z podmiotami GovTech w dziedzinie transgranicznych interoperacyjnych usług publicznych, które mają być świadczone lub zarządzane drogą elektroniczną w Unii.
3. Komisja publikuje wyniki monitorowania na portalu Interoperacyjna Europa. W miarę możliwości wyniki te publikowane są w formacie nadającym się do odczytu maszynowego.
4. Najpóźniej do dnia... [trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] r., a następnie co cztery lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia zawierające wnioski z oceny. W sprawozdaniu tym ocenia się w szczególności potrzebę ustanowienia obowiązkowych rozwiązań interoperacyjnych.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

Artykuł 21

Koszty

1. Z zastrzeżeniem dostępności środków finansowych z budżetu ogólnego Unii pokrywane są koszty:
 - a) rozwoju i utrzymania portalu Interoperacyjna Europa;
 - b) opracowania, utrzymania i propagowania rozwiązań w ramach Interoperacyjnej Europy;
 - c) środków wsparcia w ramach Interoperacyjnej Europy.
2. Koszty te pokrywa się zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami odpowiedniego aktu podstawowego.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [3 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca
[...]

W imieniu Rady
Przewodniczący
[...]

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.4.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

1.4.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

1.4.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

1.4.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

1.4.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

1.5. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

1.6. Planowane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja „kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych”) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

3.2.2. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

3.2.3. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

3.2.4. Udział osób trzecich w finansowaniu

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy)

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Sieci transeuropejskie

Obszar cyfrowy (transformacja cyfrowa administracji publicznej, interoperacyjność sektora publicznego)

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

nowego działania

nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego⁴⁴

przedłużenia bieżącego działania

połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.4.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

Rozporządzenie zacznie obowiązywać po 20 dniach od jego publikacji w Dzienniku Urzędowym.

1.4.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*)

Z ocen europejskich ram interoperacyjności i programu ISA² wspierającego europejską współpracę w zakresie interoperacyjności, a także z oceny skutków przeprowadzonej w odniesieniu do tej inicjatywy wynika, że zastosowane podejście oparte na dobrowolnej współpracy w zakresie interoperacyjności dotychczas nie spełniło potrzeb i oczekiwań politycznych państw członkowskich, wyrażonych na przykład w deklaracjach ministerialnych przyjętych w Tallinie w 2017 r. i w Berlinie w 2020 r. oraz w zaleceniach przyjętych w 2021 r. przez grupę ekspertów ds. interoperacyjności. Pomyślna transformacja cyfrowa europejskiego sektora publicznego wymaga bardziej stabilnych ram współpracy i większej pewności w korzystaniu z rozwiązań interoperacyjnych.

⁴⁴ O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*)

Podmiot działający samodzielnie nie jest w stanie osiągnąć interoperacyjności. Dzięki utworzeniu ram współpracy strukturalnej na szczeblu UE państwa członkowskie i podmioty unijne mogą opracowywać domyślnie interoperacyjne usługi publiczne oraz usprawnić wdrażanie polityki cyfrowej. Zwiększy to efektywność i skuteczność polityki oraz zapewni wsparcie jednolitego rynku cyfrowego.

1.4.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Przedmiotowa inicjatywa opiera się na ocenach europejskich ram interoperacyjności i programu ISA² wspierającego europejską współpracę w zakresie interoperacyjności, w których to ocenach stwierdzono, że działanie UE w zakresie interoperacyjności jest korzystne, ale wykazano również, że można by było znacznie zwiększyć jego wpływ poprzez ustanowienie obowiązkowych ram współpracy w zakresie interoperacyjności na szczeblu UE.

1.4.4. *Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami*

Przedmiotowa inicjatywa opiera się na zasobach specjalnej linii dotyczącej interoperacyjności w ramach celu strategicznego 5 programu „Cyfrowa Europa” oraz jest zgodna m.in. z Instrumentem na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (45 mld EUR przeznaczone na transformację cyfrową sektora publicznego), Instrumentem Wsparcia Technicznego (wsparcie projektów reform sektora publicznego) i programem „Horyzont Europa” (np. działania Europejskiej Rady ds. Innowacji), a ponadto ma dla tych instrumentów i programów znaczenie.

1.4.5. *Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków*

Inicjatywa wiąże się z przegrupowaniem zasobów administracyjnych wykorzystywanych dotychczas na potrzeby dobrowolnej współpracy w zakresie interoperacyjności (europejskie ramy interoperacyjności, grupa ekspertów ds. interoperacyjności) oraz przewiduje wykorzystanie środków finansowych na potrzeby interoperacyjności dostępnych w ramach programu „Cyfrowa Europa”.

1.5. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

Ograniczony czas trwania

- Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

Nieograniczony czas trwania

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2023 r. do 2027 r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.6. Planowane tryby zarządzania⁴⁵

Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję

- w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- przez agencje wykonawcze;

Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

Zarządzanie pośrednie poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

- państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
- organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;
- organom prawa publicznego;
- podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.
- *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

Brak uwag.

⁴⁵ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:
<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Komisja będzie monitorować postępy w rozwoju interoperacyjnych transeuropejskich cyfrowych usług publicznych, traktując priorytetowo ponowne wykorzystywanie istniejących międzynarodowych, unijnych i krajowych danych z monitorowania oraz zautomatyzowane gromadzenie danych.

Komisja będzie w szczególności monitorować wdrażanie rozwiązań interoperacyjnych w różnych sektorach, we wszystkich państwach członkowskich i na szczeblu lokalnym oraz rozwój rozwiązań opartych na otwartym oprogramowaniu na potrzeby usług publicznych, innowacji w sektorze publicznym oraz współpracy z podmiotami GovTech w dziedzinie interoperacyjności cyfrowych usług publicznych.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. *Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli*

Działania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu będą realizowane w trybie zarządzania bezpośredniego przy wykorzystaniu form realizacji przewidzianych w rozporządzeniu finansowym, przede wszystkim dotacji i zamówień. Zarządzanie bezpośrednie umożliwia zawieranie umów o udzielenie dotacji i zamówień z beneficjentami i wykonawcami bezpośrednio zaangażowanymi w działania służące realizacji polityki unijnej. Komisja zapewni bezpośrednie monitorowanie wyników finansowanych działań. Formy płatności na potrzeby finansowanych działań będą dostosowane do ryzyka wiążącego się z transakcjami finansowymi.

Aby zagwarantować skuteczność, wydajność i oszczędność kontroli przeprowadzanych przez Komisję, strategia kontroli zostanie ukierunkowana na równowagę między kontrolami *ex ante* i *ex post* oraz będzie skoncentrowana na trzech kluczowych etapach realizacji dotacji/zamówień, zgodnie z rozporządzeniem finansowym: wyborze wniosków/ofert odpowiadających celom politycznym rozporządzenia; kontrolach operacyjnych, monitorowaniu i kontrolach *ex ante* obejmujących realizację projektu, zamówienia publiczne, płatności zaliczkowe, płatności okresowe i końcowe, zarządzanie gwarancjami; prowadzone będą również kontrole *ex post* u beneficjentów/wykonawców w odniesieniu do próby transakcji.

2.2.2. *Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia*

Wdrożenie niniejszego rozporządzenia obejmuje ustanowienie i zapewnienie funkcjonowania mechanizmu zarządzania z udziałem państw członkowskich oraz udzielanie zamówień publicznych i dotacji na określone działania.

Główne czynniki ryzyka są następujące:

a) ryzyko niepełnej realizacji celów rozporządzenia ze względu na niewystarczający poziom zaangażowania partnerów, absorpcji rozwiązań lub niewystarczającą jakość lub opóźnienia we wdrażaniu wybranych projektów lub zamówień;

b) ryzyko nieefektywnego lub niegospodarnego wykorzystania przyznanych środków, zarówno w przypadku dotacji (złożoność zasad finansowania), jak i zamówień (ograniczona liczba podmiotów gospodarczych posiadających wymaganą wiedzę

specjalistyczną, co oznacza niewystarczające możliwości porównania ofert cenowych w niektórych sektorach);

c) ryzyko utraty reputacji Komisji w przypadku powolnego lub niewystarczającego wdrażania ram współpracy lub wykrycia nadużyć finansowych lub działalności przestępczej.

Komisja wprowadziła procedury wewnętrzne, których celem jest uwzględnianie określonych powyżej czynników ryzyka. Te procedury wewnętrzne są w pełni zgodne z rozporządzeniem finansowym i obejmują środki zwalczania nadużyć finansowych oraz oceny kosztów i korzyści. W tym kontekście Komisja nadal poszukuje możliwości poprawy zarządzania i uzyskania przyrostu wydajności.

Główne elementy ram kontroli:

1) Kontrole służące zapewnieniu zaangażowania zainteresowanych stron

Wprowadzono odpowiednie praktyki zarządzania zainteresowanymi stronami, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie mechanizmu współpracy w zakresie interoperacyjności ustanowionego niniejszym rozporządzeniem i regularne monitorowanie wpływu tego mechanizmu.

2) Kontrole przed rozpoczęciem projektów i w trakcie ich realizacji (zgodnie z przepisami dotyczącymi programu „Cyfrowa Europa”):

a) W ramach programu „Cyfrowa Europa” wprowadzono odpowiedni system zarządzania projektami, z naciskiem na wkład projektów i umów w realizację celów polityki, który to system obejmuje: zapewnienie systematycznego zaangażowania wszystkich podmiotów; ustanowienie regularnej sprawozdawczości w zakresie zarządzania projektami, uzupełnionej o wizyty na miejscu w poszczególnych przypadkach, w tym sprawozdania na temat ryzyka dla kadry kierowniczej najwyższego szczebla; a także utrzymanie odpowiedniej elastyczności budżetowej.

b) Korzysta się z wzorów umów o udzielenie dotacji i umów o świadczenie usług opracowanych w ramach Komisji. Zawierają one szereg przepisów dotyczących środków kontroli, obejmujących m.in. świadectwa audytu, gwarancje finansowe, kontrole na miejscu oraz inspekcje przeprowadzane przez OLAF. Przepisy regulujące kwalifikowalność kosztów są upraszczane, na przykład przez stosowanie kosztów jednostkowych, płatności ryczałtowych, wkładów niepowiązanych z kosztami i innych możliwości, jakie zapewnia rozporządzenie finansowe. Przyczyni się to do ograniczenia kosztów kontroli i położenia nacisku na kontrole w obszarach wysokiego ryzyka.

c) Wszyscy pracownicy podpisują kodeks dobrego postępowania administracyjnego. Pracownicy, którzy są zaangażowani w procedurę wyboru lub zarządzanie umowami o udzielenie dotacji/zamówieniami, podpisują (również) deklarację o braku konfliktu interesów. Pracownicy są regularnie szkoleni i wykorzystują sieci do wymiany najlepszych praktyk.

d) Techniczna realizacja projektów podlega regularnym kontrolom dokumentacji na podstawie sprawozdań z postępu technicznego sporządzanych przez wykonawców i beneficjentów; dodatkowo w zależności od indywidualnego przypadku przewiduje się spotkania wykonawców i beneficjentów i wizyty na miejscu.

3) Kontrole po zakończeniu projektu:

Audyty *ex post* są przeprowadzane na próbie transakcji w celu zweryfikowania na miejscu kwalifikowalności wniosków o zwrot kosztów. Kontrole te służą zapobieganiu istotnym błędom związanym z legalnością i prawidłowością transakcji finansowych, a także wykrywaniu i naprawianiu takich błędów. W celu osiągnięcia wysokiej

skuteczności kontroli w metodzie wyboru beneficjentów do audytu przewiduje się połączenie wyboru opartego na ocenie ryzyka z losowym doбором próby oraz w miarę możliwości zwrócenie uwagi na aspekty operacyjne w trakcie kontroli na miejscu.

- 2.2.3. *Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja „kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych”) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)*

Zastosowanie mają przepisy dotyczące funkcjonowania programu „Cyfrowa Europa”.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

W odniesieniu do swoich działań objętych zarządzaniem bezpośrednim Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające ochronę interesów finansowych Unii Europejskiej przez zapobieganie nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, przez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wnioski/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn. / niezróżn. ⁴⁶	państw EFTA ⁴⁷	krajów kandydujących ⁴⁸	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1	02.06.05.02 Wprowadzanie/interoperacyjność	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./ niezróżn.	państw EFTA	krajów kandydujących	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	Brak.		TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

⁴⁶ Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane

⁴⁷ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

⁴⁸ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych. Wpływ wniosku na budżet zostanie w całości pokryty ze środków już przewidzianych w programie „Cyfrowa Europa”, jak wyjaśniono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	1	Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa
---	---	---

Dyrekcja Generalna: DIGIT			Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	po 2027 r. ⁴⁹	OGÓLEM
○ Środki operacyjne									
02.04.05.02 Program „Cyfrowa Europa”: Wprowadzanie / interoperacyjność ⁵⁰	Środki na zobowiązania (1a)		23,790	24,131	25,511	28,573	29,162		131,167
	Środki na płatności (2a)		7,137	21,513	24,511	26,292	28,443	23,271	131,167
Linia budżetowa	Środki na zobowiązania (1b)								
	Środki na płatności (2b)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy ⁵¹									
02.01.30.01 Wydatki na wsparcie dotyczące programu „Cyfrowa Europa”	(3)		0,400	0,400	0,400	0,400	0,400		2,000

⁴⁹ Wszystkie dane liczbowe w tej kolumnie („Po 2027 r.”) mają charakter orientacyjny i są uzależnione od kontynuacji programów i dostępności środków.

⁵⁰ Zgodnie z oficjalną nomenklaturą budżetową.

⁵¹ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

OGÓŁEM środki dla DG DIGIT	Środki na zobowiązania	=1a+1b+3	24,190	24,531	25,911	28,973	29,562			133,167
	Środki na płatności	=2a+2b+3	7,537	21,913	24,911	26,692	28,843	23,271		133,167

○ OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	23,790	24,131	25,511	28,573	29,162			131,167
	Środki na płatności	(5)	7,137	21,513	24,511	26,292	28,443	23,271		131,167
○○OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)	0,400	0,400	0,400	0,400	0,400			2,000
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 1 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	24,190	24,531	25,911	28,973	29,562			133,167
	Środki na płatności	=5+6	7,537	21,913	24,911	26,692	28,843	23,271		133,167

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu operacyjnego, należy powtórzyć powyższą część:

○ OGÓŁEM środki operacyjne (wszystkie działy operacyjne)	Środki na zobowiązania	(4)	23,790	24,131	25,511	28,573	29,162			131,167
	Środki na płatności	(5)	7,137	21,513	24,511	26,292	28,443	23,271		131,167
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy (wszystkie działy operacyjne)		(6)	0,400	0,400	0,400	0,400	0,400			2,000
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 6 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6	24,190	24,531	25,911	28,973	29,562			133,167
	Środki na płatności	=5+6	7,537	21,913	24,911	26,692	28,843	23,271		133,167

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji (załącznika V do zasad wewnętrznych), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027			OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: DIGIT									
○ Zasoby ludzkie		2,717	2,717	2,717	2,717	2,717			13,585
○ Pozostałe wydatki administracyjne		0,105	0,105	0,105	0,105	0,105			0,525
OGÓŁEM DG DIGIT		2,822	2,822	2,822	2,822	2,822			14,110
		Środki							

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	2,822	2,822	2,822	2,822	2,822			14,110
--	--	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--	--	---------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027	po 2027 r.		OGÓŁEM
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	27,012	27,353	28,733	31,795	32,384			147,277
	Środki na płatności	10,359	24,735	27,733	29,514	31,665	23,271		147,277

3.2.2. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027			OGÓLEM
--	-------------	-------------	-------------	-------------	-------------	--	--	--------

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie	2,717	2,717	2,717	2,717	2,717			13,585
Pozostałe wydatki administracyjne	0,105	0,105	0,105	0,105	0,105			0,525
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	2,822	2,822	2,822	2,822	2,822			14,110

Poza DZIAŁEM 7⁵² wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym	0,400	0,400	0,400	0,400	0,400			2,000
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych	0,400	0,400	0,400	0,400	0,400			2,000

OGÓLEM	3,222	3,222	3,222	3,222	3,222			16,110
---------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--	--	---------------

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

⁵² Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.2.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027		
o Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)							
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	14	14	14	14	14		
20 01 02 03 (w delegaturach)							
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)							
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
o Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)⁵³							
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)	6	6	6	6	6		
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)							
XX 01 xx yy zz ⁵⁴	- w centrali						
	- w delegaturach						
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)							
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
OGÓLEM	20	20	20	20	20		

XX oznacza odpowiedni obszar polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony (pracownicy merytoryczni i kierownicy programów) będą realizować zadania i działania określone w rozporządzeniu, w szczególności w zakresie wdrażania art. 5–19, tj.: <ul style="list-style-type: none"> - opracowanie katalogu rozwiązań interoperacyjnych nadających się do ponownego wykorzystania i portalu Interoperacyjna Europa oraz zarządzanie nimi; - dokonywanie regularnych przeglądów i aktualizacji europejskich ram
--	---

⁵³ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

⁵⁴ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

	<p>interoperacyjności, metodyk i narzędzi oceny skutków interoperacyjności;</p> <ul style="list-style-type: none"> - opracowanie mechanizmów monitorowania i ich wdrożenie; - zarządzanie i wsparcie na potrzeby ram zarządzania (Rada ds. Interoperacyjnej Europy i społeczność Interoperacyjnej Europy); - zadania horyzontalne dotyczące komunikacji, zarządzania zainteresowanymi stronami i stosunków międzyinstytucjonalnych; - przygotowywanie i sporządzanie aktów delegowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. <p>9 stanowisk AD, 2 stanowiska AST i 2 stanowiska AST-SC pokryją pracownicy, którzy pracują obecnie nad działaniami w zakresie interoperacyjności w DG DIGIT.</p> <p>Ogólne obciążenie pracą wynikające z działań w zakresie interoperacyjności zwiększy się w szczególności w związku z koniecznością zapewnienia wsparcia procesu tworzenia mechanizmu i społeczności zorganizowanej współpracy oraz zarządzania nimi, a także opracowania metodyki i narzędzi oceny interoperacyjności. Z tego powodu wymagane jest 1 dodatkowe stanowisko AD, co daje łącznie 14 stanowisk.</p>
Personel zewnętrzny	<p>Stanowiska CA i SNE wspierają wykonanie rozporządzenia i stanowią uzupełnienie stanowisk głównie w obszarach związanych z koordynacją z państwami członkowskimi oraz organizacją posiedzeń, warsztatów i konferencji Rady ds. Interoperacyjnej Europy, działaniami następczymi w odniesieniu do projektów, w tym tworzeniem katalogu rozwiązań interoperacyjnych nadających się do ponownego wykorzystania i tworzeniem portalu Interoperacyjna Europa, oraz działaniami monitorującymi. 2 stanowiska CA i 3 stanowiska SNE pokryją pracownicy, którzy pracują obecnie nad działaniami w zakresie interoperacyjności w DG DIGIT. Konieczne będzie dodatkowe stanowisko CA, wskutek czego łączna liczba EPC wyniesie 6.</p>

3.2.3. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

- może zostać w pełni sfinansowany(a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

Środki zostaną przegrupowane w ramach puli środków finansowych przydzielonych na działania w zakresie interoperacyjności w ramach programu „Cyfrowa Europa” w WRF na lata 2021–2027.

- wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając działy i linie budżetowe, których ma dotyczyć, odpowiadające im kwoty oraz proponowane instrumenty, które należy zastosować.

- wymaga rewizji WRF.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

3.2.4. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

- nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓLEM środki objęte współfinansowaniem								

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody
- Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - wpływ na zasoby własne
 - wpływ na dochody inne
 - Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy					Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3				
Artykuł ...									

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

[...]

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[...]